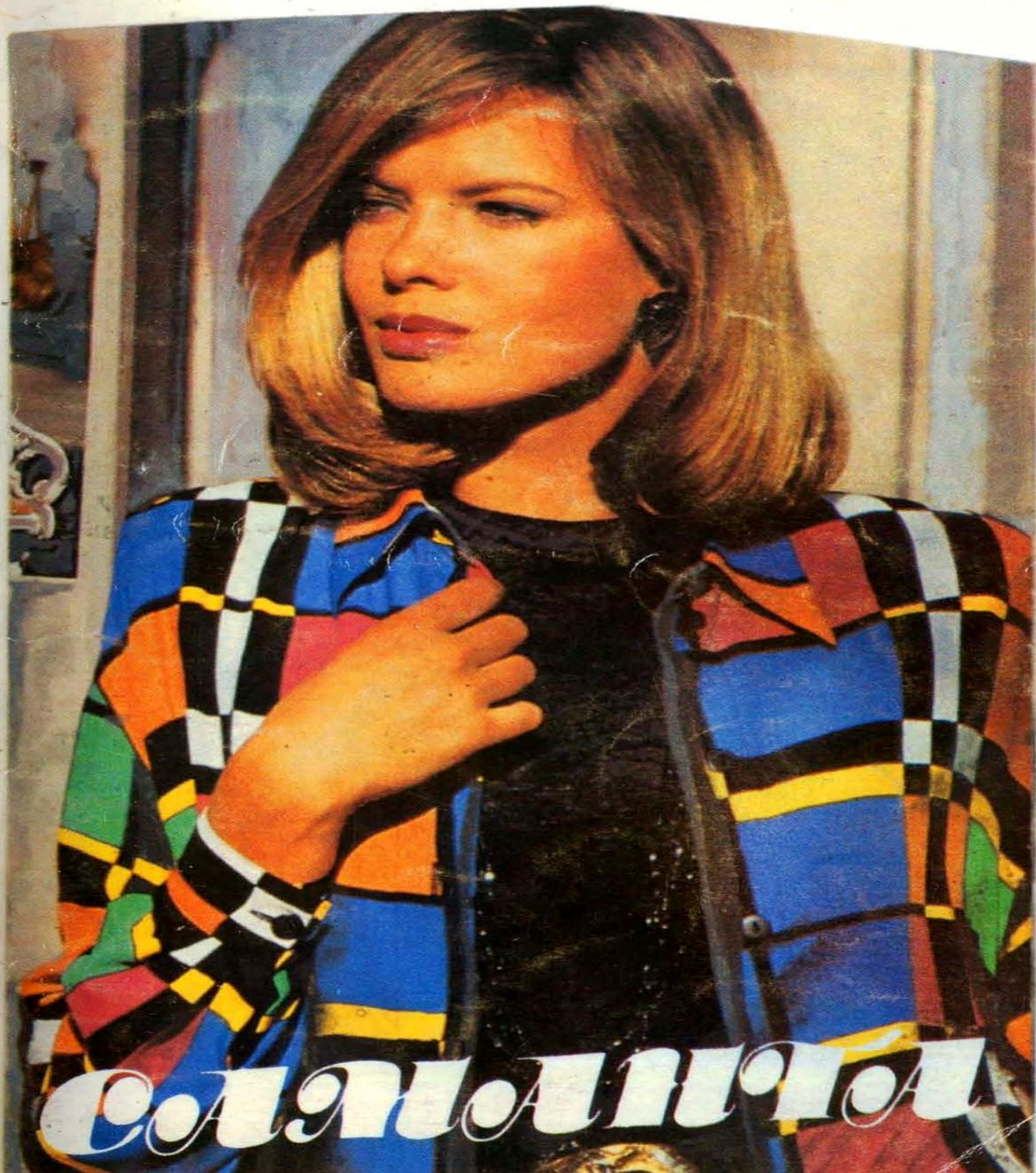

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

3

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ЛИЙ ПАТИНСЪН

Сладница

ЛИЙ ПАТИНСЪН САМАНТА

Превод: Цветанка Крайчева

chitanka.info

Саманта Тримейн има всичко необходимо за спокоен и безметежен живот — младост, красота, интелигентност, престижна професия.

Мъжкото обкръжение никога не ѝ е липсвало, а историите за любов от пръв поглед предизвикват у нея само скептична усмивка.

Но една съдбоносна среща руши всичките ѝ представи и променя целия ѝ живот...

I

Саманта Тримейн — Сам за приятелите си — спря малкия Пайпър и с леко съжаление изпълзя от кабината. Винаги ѝ бе трудно да остави волността, която цареше там горе над облаците и да се залови със земни дела.

Друг малък самолет — едно Малибу — спря до нейния и Саманта погледна бегло към едрата фигура, която скочи от него.

Във всеки случай, първият ѝ поглед беше бегъл. Видя само широки рамене и тъмна коса с няколко посребрени кичура отстрани.

После, когато мъжът метна на рамо тъмносинята си брезентова чанта и се обърна, тя можа да види и лицето му. Моментално, без ни най-малко да очаква, Саманта Тримейн се влюби до ушите.

Беше чувала вече за любов от пръв поглед, но винаги реагираше с недоверчив смях. „Никой, абсолютно никой не може да се влюби по този начин“ — си мислеше тя. Някога имаше една приятелка от Франция, която се опита да я убеди, че това е възможно.

— Ние даже имаме в езика си специален израз — „coup de foudre“...

— Като гръм от ясно небе?! — Саманта се бе изсмяла подигравателно. — Ах, Мари, та това е пълен абсурд.

Но ако беше вярно, значи сега тя бе жертва на този абсурд. И знаеше със сигурност, че се е влюбила безвъзвратно в мъжа, когото току-що бе срещнала.

Без да погледне нито веднъж към нея, мъжът тръгна към малката административна сграда, която беше на около стотина метра от пистата. Погледът на Сам проследи енергичната му, гъвкава походка. Неспособна да се съвземе и да го последва, тя го видя да стига до канцеларията и да изчезва зад входната врата.

Едва тогава и можа да се отърси от парализиращото му омайване, заставило я да стои като вкаменена до самолета си. Взе си якето и чантата и тръгна.

В малката сграда не можа да го открие никъде. Учудена, тя се огледа и дори реши, че си бе въобразила всичко това. Но самолетът — Малибуто — стоеше там навън — солиден и блестящ под лятното слънце до нейния. Потвърди го един поглед през прозореца.

— Дошла сте да прекратите договора за наемане на самолета ли, д-р Тримейн? — обърна се към нея Пит Фармър. — Жалко, че няма да идвате повече. Казват, че сте щяла да се местите в друг град, вярно ли е? Чух, че тази вечер ще ви даваме прощално парти при Патси.

Саманта се усмихна на младия мъж зад гишето и кимна. Думите му я върнаха отново към действителността.

— И на двата въпроса отговорът ми е да! Тази вечер ще се състои партито, а след това заминавам за Филадельфия.

— М-да, Филадельфия печели, а Чикаго губи. Ще си липсваме взаимно. Осъзнавате ли го?

Каза го само на шега, но по пътя към паркинга Сам си помисли, че той наистина имаше право. Чикаго щеше да ѝ липсва.

Щяха да ѝ липсват мечтите и плановете ѝ за бъдещето, които до преди няколко седмици бяха все още здраво свързани с този град, в който беше израснала.

Тя все още не можеше да повярва, как така нейният свят бе променен така внезапно и коренно.

И всичко това, само защото преди шест месеца баща ѝ се бе съгласил да даде интервю на един репортер. Ставаше въпрос за статия в областта на медицината, за „добрите стари домашни лекари, които все още правят визитации по домовете“.

Той беше горд и смутен едновременно, когато ѝ разказа за поканата. И не знаеше дали трябва да се съгласи.

— Не е ли малко самохвално? — започна да се колебае пред нея.

Сам буквално го насили да даде интервюто и му се накара за колебанието му.

— Глупости! Помисли за примера, който би могъл да дадеш на някои от твоите по-млади колеги с тази статия — беше възразила тя рязко. — Може би ще бъдат насърчени да го последват.

Със сигурност пътят, който баща ѝ сега следваше не беше толкова трънлив, както преди години — в началото на неговата кариера. Тогава имаше самостоятелна практика и през цялата седмица — ден и нощ беше на разположение на своите пациенти. Вече нямаше

толкова извънредни часове, тъй като практикуваше в колектив, където отнемащата значително време писмена работа се вършеше от сътрудничките на лекарите. Можеше да си разреши малко повече свобода и да се отдаде само на лечението.

Когато Саманта умело се включи в движението по пътя към апартамента си, който в по-голямата си част беше вече изпразнен, тя се замисли за тази група от лекари. Работата в един такъв колектив носеше доста предимства. Сам беше решила да се специализира в областта на педиатрията с надеждата да се присъедини по-късно към него и да работи заедно с баща си.

След смъртта на майка ѝ, когато Саманта не бе навършила четиринадесет години и все още посещаваше основното училище, тя и баща ѝ се бяха привързали много един към друг. Въпреки че той не беше настоявал да избере неговата професия, винаги ѝ даваше възможност да се запознае с неговата работа. Оставяше я да присъства при по-леките операции, предоставяше ѝ на разположение медицинските си книги и ѝ купи малък компютър, за да може да получава информация от една база данни по медицина. И така, изборът на професията ѝ съвсем не беше изненадващ, но зарадва твърде много баща и.

Плановете ѝ се затвърдиха още повече, когато зад гърба ѝ останаха изтощителните 24 и 30-часови дежурства в една учебна болница. После дойде още по-тежката задача — да поеме отговорността за по-малките пациенти като стационарна лекарка.

Обхвана я истинско въодушевление за работата с деца въпреки че по-рано винаги беше възприемала дните в детските отделения като ужасно изморителни и отегчителни.

С времето обикна малките, често изглеждат толкова крехки деца, така че взе решението да се съсредоточи в педиатрията. През изминалите две години натрупа опит в тази област на медицината. Целта ѝ все по-ясно се очертаваше. Детската лекарка от екипа на баща ѝ скоро щеше да се оттегли от активна практика и тогава Сам щеше да я замести.

Тя вече виждаше бъдещето си. Щеше да се пренесе отново в голямата стара къща на баща си, в която бе израснала. Щеше да работи при него и да обсъждат заедно някои случаи по време на вечерите пред

огъня в камината. Отношенията им щяха да станат още по-близки и сърдечни.

Така си мечтаеше, докато внезапно в живота ѝ не се намеси Анет.

Анет Мороу — сега Анет Тримейн и мащеха на Саманта — беше изпратената от „Хелт нюз“ журналистка, която интервюира баща ѝ. Интервюто, за което Сам трябваше дори да увещава баща си!

Само че тогава тя не бе и помислила, че репортерът би могъл да бъде една чаровна и привлекателна вдовица...

— Няма да се промени нищо — тук винаги ще бъде твой дом.

Това бяха думите на баща ѝ. Щастлив и горд, защото Анет беше приела предложението му за женитба. Но и загрижен, как Сам ще възприеме новината.

Саманта се почувствува измамена.

Радваше се обаче, че беше запазила за себе си тайните си мечти, че не беше разказала на баща си за своите планове.

Имаше намерение да изчака старата лекарка д-р Мейсън да обяви официално пенсионирането си и да изненада баща си със своите проекти.

Но сега нещата стояха другояче. Съвсем другояче.

Нямаше да има никакви задушежни вечери за тях двамата — никакво бренди в големите кресла пред камината, както си бе мечтала. Никаква обмяна на професионален опит или съвети в интимна, приятелска атмосфера...

— От източното крило бихме могли без проблеми да направим един самостоятелен апартамент за теб!

Анет бе направила това предложение и баща ѝ го беше подкрепил ентузиазирано.

Но Сам бе поклатила глава и, мъчително усмихвайки се, беше казала, че има други планове.

— Ще съм петото колело на колата — сподели тя пред приятелката си Рита по време на един обяд. — Ще съм твърде близо до тях, а не знам дали бих искала да ги гледам толкова дълго и отблизо в щастията им.

Рита се втренчи замислено в салатата си, преди да отвърне:

— Сам, така може би е дори по-добре, знаеш ли...

Саманта я погледна над масата, изненадана от странния тон на приятелката си. Рита продължи да говори, подбирайки много внимателно думите си.

— Мисля, че той в края на краищата ти е само баща. Не ти е съпруг.

Сам с усилие можа да потисне възмущението си.

— Какво означава това?

— Точно това, което казах — гласът на Рита прозвуча твърдо. — Смятам, че не съзнаваш, какво е станало, Сам. От четиринадесетата си година живееш сама с баща си и с годините си му станала приятелка, негова спътничка, домакиня, съпруга заместител... Никога не си могла да живееш свой собствен живот. Ако всичко вървеше постарому, ти неминуемо щеше да се погубиш като личност. Да се ожени беше най-доброто, което той можеше да направи за вас двамата. Баща ти вече има съпруга — истинска съпруга. А ти ще бъдеш свободна, ще имаш свой личен живот.

Рита погледна предизвикателно Сам.

— Досега не ти казвах нищо, тъй като знаех, че нищо не би могло да се промени. Боях се приятелството ни да не пострада. Но никога не съм била въодушевена от твоите планове да се върнеш обратно в тази къща и да заработиш заедно с баща си. Смятам, че най-разумно е да заминеш оттук. Имам предвид веднага, най-добре веднага да се махнеш от Чикаго.

„Е да, Филадельфия вероятно ще бъде достатъчно далеко...“ — беше първата мисъл на Сам през онзи ден, когато реши да приеме мястото, което ѝ бе предложено от болница „Св. Мартин“ във Филадельфия. Беше малка, но с висок престиж детска клиника и тя много се зарадва на запитването, дали се интересува от едно евентуално назначение там.

Клиниката била основана от милионер, чиято дъщеря починала поради недостатъчно внимание на обслужващия персонал в една болница, оборудвана само за възрастни. Той се заклел, че нито едно дете не бива да почине по тази причина и построил своята клиника на северозапад от града. Наоколо имало само големи, изградени от камък еднофамилни вили, заобиколени от градини и дървета и е струвала много пари хармонията между сградите на клиниката и луксозната околност. Отвън клиниката наподобяваше къщите във вилната зона —

от сив камък, с еркери и кулички. Но оборудването ѝ се състоеше от най-новите медицински уреди и апаратури. В партера на разположение на родителите на тежко болните деца имаше две жилища — едно нововъведение на основателя, който според порядките на болницата за възрастните нямал право да живее в клиниката и поради това не могъл да бъде при дъщеря си, когато умираше.

Саманта съзнаваше, че за всяка детска лекарка би било истинско сбъдване на една мечта да работи в тази болница и въпреки това, би отхвърлила предложението, ако баща ѝ не се беше оженил. Но когато нещата след това се развиха така, тя помоли за една-две седмици време за размисъл и накрая даде съгласието си.

„Татко ще бъде много изненадан. Но се надявам, че няма да го преживее тежко“ — бе си помислила онази вечер, когато отиваше при него, за да му съобщи на вечерята за решението си.

Беше изненадан, но в никакъв случай не и шокиран. Разбра го малко разочарована, та дори и ядосана. Скоро ѝ стана ясно, че той няма да се опита да я задържи. Ако имаше нещо, което ѝ бе показало, колко здраво бъдещето му е свързано с Анет и колко малко с нея, то това беше реакцията му на нейните новини.

— Старият Прескът практикува още във Филадельфия — каза и весело. — Той би могъл да те представи на някои хора, които представляват интерес за теб или биха ти помогнали. Мисля, че и синът му работи там някъде в института „Айнщайн“. Ще поразпитам, ще помисля кого още познавам там. Може би биха ти помогнали и със съвети за жилището...

Колегата, чието място Саманта трябваше да заеме, обитаваше къщата за помощния персонал на едно старо имение в Честнът Хил. Сам можеше да получи тази къща и собственикът ѝ я увери, че след изтичане на стария договор ще го продължи.

Беше чудесно жилище — хубава, слънчева дневна на партера, модерна кухня с изглед към терасата и към малката градина, две спални на първия етаж с блестящ под от паркет и бани към тях. Саманта обзаведе стаите със собствени мебели и няколко фамилни вещи. Заедно с мебелите тя изпрати в новото си жилище и няколко килима от къщата на баща си, купи още някои неща и след това цяла седмица се занимава да сложи всичко на мястото му. Когато беше

готова, тя се върна в Чикаго да си почине малко преди окончателното си преместване във Филадельфия.

Това бе седмица на раздели и Сам се изненада, че на толкова много хора трябваше да каже „довиждане“, че толкова я питаха за новия ѝ адрес и за телефонния номер, за да не загубят връзка с нея.

* * *

На лицето ѝ грееше усмивка, когато изключи двигателя, слезе от колата и се запъти към къщата, където се намираше апартаментът ѝ. Щяха да присъстват всички нейни стари училищни приятели — много от тях още от първите учебни дни, всички колеги от болницата, където бе работила, приятелите на семейството и онези, с които се познаваше откакто летенето ѝ стана хоби, за да се разтоварва след изнурителните работни дни. Днешното парти трябваше да бъде краят на една дълга поредица от сбогувания. Когато Рита се обади набързо сутринта, гласът на Сам наистина звучеше изтощено.

— Радвам се, че тържествата в моя чест най-после ще свършат. Убита съм от умора. Вероятно утре ще трябва да ме носят до самолета и през целия полет до Филадельфия ще спя.

В антрето на апартаментата си Сам хвърли ключовете на етажерката. Един поглед към часовника ѝ показа, че до началото на партито, което щеше да се състои при Патси Кларк — секретарката на местното дружество на пилотите — имаше още достатъчно време. Тя се изкъпа и след това загърнатата в мека хавлия обходи апартаментата. Увери се, че малкото неща, които все още я задържаха, не ѝ бяха необходими. Беше помолила един свой приятел да вземе единичното легло, двата стола, малката маса и фаянсовите съдове и да ги предостави на дружеството за социални помощи.

Тя се чувстваше вече почти чужда. Не ѝ беше изобщо мъчно да напусне това място, въпреки че с удоволствие бе живяла тук и бе прекарала много вечери в оживени спорове с приятелки — точно зад тази овална маса, която чакаше да бъде изпратена в нова къща, а може би и в нов град.

Саманта погледна бегло часовника си и отиде в спалнята, където в гардероба все още висеше част от облеклото ѝ. Костюм, който щеше

да облече на следващия ден и една рокля за днешното парти.

Взе роклята от закачалката, разстла я на леглото до коприненото бельо и започна да се облича. Закопча ефирно тънкия си сутиен, прекара през дългите си загорели крака оскъдното парче коприна, от което бе скроено слипчето ѝ и нахлузи малките, изящни обувки.

Най-накрая си облече тясно прилепналата в бюста рокля, оправи хладната материя около тънката си талия и се завъртя така, че разкошната ѝ пола се разпери широко. Цветът ѝ беше необичаен — смесица от синьо и виолетово. Както бе забелязала продавачката — по изключение уместно — подхождаше много на цвета на очите ѝ. Саманта се замисли за момент, дали да вдигне косата си, но след това реши да я остави свободна.

Гримира се съвсем леко: малко руж на бузите си, едва забележими сенки, за да подчертае сините си очи и накрая съвсем тънък слой от червило на устните си.

Хвърли последен поглед в огледалото, преди да вземе чантата си — в нея беше банският ѝ костюм, тъй като Патси провеждаше партито до големия басейн и всички гости щяха не само да танцуват, но и да плуват.

Саманта беше решила да не пътува с колата си, защото знаеше, че от нея очакваха да вдигне доста тостове и да изпие не по-малко „прощални питиета“ с приятелите си. След подобен „маратон“ в никакъв случай не трябваше да сяда зад кормилото. Тя си поръча такси, мислейки си, че и на връщане трябва да направи същото. А може би някой, който не беше пил, щеше да я откара до дома ѝ.

Погледна още веднъж часовника си и излезе да чака таксито.

II

Партито стана точно такава, каквото Сам очакваше. Бяха се събрали всичките ѝ приятели от летището. Повечето от тях бяха забавни, мили и винаги готови да се повеселят. Въпреки че беше рано вечерта, когато Саманта пристигна, веселието бе в разгара си. Усмивайки се, тя се огледа. Само тук-там се мяркаха непознати сред тълпата.

Малко по-късно тя стоеше до стъклената врата, която водеше към терасата и отпиваше от чашата си изстудено вино. Изведнъж някакво особено усещане отклони настойчиво погледа ѝ в съвсем определена посока.

Сам усети, как настръхват косъмчетата на ръцете ѝ, когато видя един мъж само на няколко крачки от себе си. Носеше светлосив панталон. Светлосиньото ленено сако се опъваше от широките му рамене.

„Това е той“... — мисълта беше толкова отчетлива и за момент на Сам ѝ се стори, че я е изрекла гласно. Мъжът вдигна очи и, забелязал втренчения ѝ поглед, вече идваше с гъвкава походка към нея.

— Изглеждате малко объркана — каза той, усмихвайки се и тъй като Сам не отвърна нищо, продължи: — Сигурно се питате, кой съм и какво търся тук? Е, ако бъда честен, аз съм един вид случаен посетител. Гостувам на клуба само за една седмица, но настояха да намина. Чувствам се твърде глупаво — изобщо не познавам младежа, в чест на когото се дава това прощално парти... Може би вие го познавате?

— Младежът ли? — попита Саманта развеселена, когато най-после можа отново да проговори.

Непознатият повдигна объркано вежди и повтори:

— Да, младежът — Сам еди-кой си...

Саманта отпи от чашата си и се усмихна.

— Позволете ми да ви се представя. Аз съм Сам. Или по-точно — Саманта Тримейн. И партито е за мен — тя се помъчи да се пребори

с вълнението, което близостта на този мъж предизвикваше у нея и с облекчение разбра, че гласът ѝ звучеше съвсем нормално.

Той я погледна със следа от искрено съжаление в очите.

— Искате да кажете, че едва се срещнахме и вече ще се разделим?

Тембърът му беше мек като кадифе.

— Такъв е животът — отвърна Саманта, без да се замисли.

Изведнъж се изплаши да не задълбочи този повърхностен разговор. Непознатият твърде бързо започна да флиртува. Беше очевидно, че виждаше в нея по-скоро само една от многобройните си бегли връзки. Не беше усетил онзи „гръм от ясно небе“ — значи тя трябваше да се махне от пътя му.

— Е, тогава трябва да се опитаме да получим най-доброто за краткото време, което ни остава... — чу го да казва.

Когато го погледна в лицето, сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се побоя, да не би да го чуе. Не искаше да си признае причината за това сърцебиене, още по-малко пък — за странното трепване всеки път, когато той кажеше нещо.

Любов от пръв поглед просто не съществуваше! Такова нещо не можеше да се случи в днешно време на една съвременна жена!

Тъмните очи проблясваха. Гледайки я, непознатият вдигна чашата си, за да я чукне леко в нейната. Саманта усети, как коленете ѝ омекнаха, докато си налагаше да се усмихне и привидно спокойно да кимне в съгласие.

— Във всеки случай...

В този момент някой извика името ѝ и тя се извърна. Когато после се обърна отново, високият непознат говореше с някого от гостите и двамата с чаши в ръка се смесиха в тълпата. Сам забеляза, как той се оглежда, като че търси нещо.

— Хей, време е за плуване...

Сам едва долови поканата, но тълпата вече напираше към терасата. Беше още светло, градинските лампи не бяха включени, само басейнът бе осветен под водата, така че облицовката му блестеше в яркосин цвят. По поляната наоколо бяха разположени кабинки и гостите се разделиха на малки групички, за да се преоблекат в тях. Саманта чу викове, когато няколко мъже погрешно влязоха в една вече заета и бяха веднага изблъскани навън от момичетата.

Тя намери свободна кабинка и няколко минути по-късно излезе в предизвикателния си черно-бял бански костюм, който си беше купила в началото на лятото. Горната му част се състоеше от два крайно пестеливи триъгълника, а гащетата бяха дълбоко изрязани и правеха дългите ѝ крака да изглеждат още по-стройни.

Силното изсвирване в знак на възхищение на един от мъжете при басейна я увери, че изглежда добре и тя се поклони присмехулно, изпрацайки му въздушна целувка.

Но очите ѝ търсеха друг... Откри го на отсрещната страна на басейна — близо до трамплина за скокове. Сам напрегнато наблюдаваше, как той се изкачи горе, направи няколко бързи крачки към края на трамплина, отблъсна се силно, литна с елегантна дъга във въздуха и след това се потопи във водата почти без пръски.

Тя видя, че беше не само добре сложен, но и че знаеше да използва мускулите си. Бе обут в плътно прилепнали бански гащета, които предлагаха твърде малко храна на въображението. Широките му рамене бяха мускулести и силни, а движенията му — на атлет.

Той доплува до нея, погледна я с тъмните си покоряващи очи и ѝ протегна ръка.

— Елате във водата... на банския ви няма да му стане нищо, ако се намокри, нали?

Първата ѝ мисъл бе да приеме поканата му, втората — бунтовнически да се възпротиви. Сам кимна равнодушно, обърна се и тръгна към трамплина. Секунди по-късно тялото ѝ се вряза грациозно във водната повърхност и тя потъна дълбоко надолу, за да докосне дъното, преди да излезе отново и да изтръска водата от косата си. Не трябваше да се притеснява за прическата си — възвръщаше отново формата си, щом косата ѝ изсъхнеше.

Когато Саманта изплува от дълбочината, той беше наблизо. Изръкопляска ѝ, усмихна се, а след това му беше необходимо едно-единствено загребване, за да се озове смущаващо близо до нея.

— Много хубав скок — вижда се, че сте се упражнявала много...

Думите бяха банални. Сам вече беше виждала и преди усмивката, която ги придружаваше при безбройните други мъже, които се бяха опитвали да се запознаят по-отблизо с нея. Като всяка млада и привлекателна жена тя се бе научила да реагира спокойно на подобни опити за сближаване и преди всичко да не ги приема сериозно. Мъже

като този непознат бяха изпробвали въздействието на комплиментите си много пъти и най-вече при приемащите ги с охота жени. За тях комплиментите бяха част от обиграността им.

Саманта не можеше да си обясни защо, но от неговата уста тези думи и прозвучаха някак другояче. Тя погледна замислено тъмните очи, които отвърнаха на погледа ѝ и прочете в тях това, за което копнееше — той чувстваше същото, каквото и тя...

И без да се съпротивлява ни най-малко, тя се призна за победена от неговия чар — усмихна се, докато той я гледаше с жаден поглед и прие неизречената покана в очите му. На летището изобщо не бе я забелязал, но сега като че ли виждаше само нея и изпращаше недвусмислен зов.

Заедно доплуваха до стълбите в края на басейна, излязоха от водата и тръгнаха в безмълвно съгласие към най-отдалечената кабина.

Мъжът влезе пръв, увери се с бърз поглед, че не е заета и дръпна Саманта вътре. После затвори вратата след себе си.

В малкото помещение беше тъмно и тихо. Дочуваше се само тиха глъчка, смях и от време на време остър писък, когато някой биваше хвърлен внезапно във водата. Хавлиените кърпи на страничните полици разпръскваха мирис на свежо изпрано бельо.

Мъжът я взе в прегръдките си, Саманта се прилепи до него и склони глава, за да приеме първата му целувка. Устните му бяха топли и меки. Тя усети силните му мускули, когато настойчиво я притисна към себе си.

Без да се откъсва от нея, той взе няколко по-големи кърпи от полицата и ги хвърли на пода. Бързо ги разстла с крака си, по който още блестяха капчици вода. На Сам ѝ се струваше, че е страничен, невидим наблюдател на тази сцена. Чувстваше се напълно неспособна да се противопостави на неизречените желания на този мъж, с когото току-що се бе запознала. Бяха прошепнати само няколко думи и все пак тя следваше движенията му — с готовност се оставяше да бъде направлявана и легна с него на оскъдно постлания под, а той дори за секунда не откъсваше уста от устните ѝ.

Мъжът свали сutiена ѝ и загледа възхитен на слабата светлина съвършената форма на гърдите ѝ. Когато сведе глава, за да погали нежно с устни зърната им, тя въздъхна леко от възбуда.

Мускулестите му крака лежаха плътно върху нейните. Къдравите им косъмчета я погъделичкаха, когато той внимателно разтвори с коляно бедрата ѝ и ги загали със своите. После с едната си ръка потърси слипа на банския и започна да го свлича от хълбоците ѝ.

Саманта направи лек, отблъскващ жест, но когато една нарастваща страст прониза тялото ѝ, неосъзнатият ѝ протест изчезна. Непознатият хвърли небрежно настрани гащетата и пръстите му отново загалиха бедрата ѝ. Тя се притисна силно към него и започна да се наслаждава на съприкосновението с топлата му кожа. Копнежът ѝ да се слее напълно с него беше станал неудържим. Той внимателно я покри с тялото си и мъжествеността му бавно, но дълбоко нахлу в нея. Спокойните му и силни движения изтръгнаха от Саманта стенание и той я целуна нежно по устата.

Беше съвършен любовник — довеждаше я до краен екстаз, след това движенията му бавно затихваха — целуваше гърдите и милваше тялото ѝ — за да ги възобнови след това отново. Този път той се движеше в непрекъснат, постоянен ритъм. Сам изви глава назад и захапа устните си, за да не изкрещи високо от възбуда и възторг. Цялото ѝ тяло трепереше, докато най-накрая забрави всичко около себе си, изпълнена от невероятната сила на чувствата си...

Саманта лежеше по гръб дишайки тежко, все още замаяна и усещаше до себе си топлото му тяло. Очите ѝ бяха затворени, но би могла да опише фигурата на този мъж до най-малката подробност. Тя се притисна плътно до него и вероятно не би помръднала от там, докато не се събудеше така на следващата сутрин, ако той не беше поставил ръка на рамото ѝ и не бе прошепнал:

— Съжалявам, но не можем да останем тук... Трябва да излезем, преди да се забележи отсъствието ни...

Думите му върнаха Саманта към действителността и тя се изправи.

Обу бързо гащетата на банския си костюм и приглади с пръсти косата си. Не можеше да гледа мъжа в очите. Посегна към сутиена и го закопча непохватно зад гърба си, докато с ужас осъзнаваше, какво точно се беше случило. Как така можа да се впусне в тази авантюра!

Партньорът ѝ се облегна на лакът, погледна я с разбиране и каза тихо:

— Ти излез първо — аз ще почакам малко и след това ще те последвам. Едва ли някой ще забележи нещо в тая дандания навън.

Когато Сам си наложи да го погледне, почувствува същото привличане, както тогава на летището и знаеше, че би направила всичко за този мъж.

Тя се обърна към вратата, постави ръка на резето и тъкмо щеше да излезе, когато ѝ дойде на ум нещо важно. Обърна се още един път към него и каза удивено:

— Хей, дори не узнах името ти!

— Джъстин. Джъстин Грант.

Тя повтаряше името му наум, докато излизаше от кабината и вървеше през поляната към басейна.

Джъстин. Това, име някак си му подходеше. Той не изглеждаше като някой си Робърт, Джеймс или Дейвид.

Джъстин.

Отново и отново изричаше името в мислите си, влизайки в хладката вода. Започна да прекосява басейна с равномерни движения. Натам и насам, натам и насам. От време на време даваше път на другите плувци, потопяваше се под групичките от хора, които разговаряха развеселени или скачаха от реещите се сред басейна шамандури. Никой не ѝ обръщаше внимание и съвсем вероятно бе никой да не е и забелязал отсъствието ѝ — точно както беше предвидил Джъстин.

Изглежда, че бяха дошли още гости. Басейнът се изпълни от шумни смехове. Дневната светлина бавно отслабваше, лампите все още не бяха включени, така че беше много трудно да намериш някого тук. Но и без друго, изглежда никой не я търсеше.

Саманта се радваше на това. Тя имаше нужда от време да се съсредоточи, за да може смутът в нея да се уталожи. И за да може да обмисли, какво я беше накарало да направи нещо, за което дори и на сън не би помислила. Сам в никакъв случай не беше неопитна — преживя първата си любовна връзка, когато бе още тийнейджър — един сладостен и нежен епизод, който продължи три месеца. А оттогава бе имало още няколко мъже в живота ѝ. С един от тях се бе опитала сериозно да живее в продължение на шест месеца, но за нейно съжаление тази връзка се провали, тъй като не можа да устои на бремето на постоянната си професионална заетост.

Но това тук — то беше нещо съвсем друго. Обезсили целия ѝ досегашен опит и предизвика истинска суматоха в чувствата ѝ. За пръв път тя беше завладяна от такова непреодолимо желание и то към някого, с когото току-що се бе запознала. Побиха я тръпки, когато си спомни последните си думи към него: „Не знам дори името ти...“

Саманта поплува още малко, преди да напусне басейна, за да си облече отново вечерния тоалет в кабината. След това се върна обратно в къщата, където за гостите беше приготвен бюфет и се огледа за Джъстин.

Имаше такава голяма навалица, че най-напред тя не го откри и с внезапен ужас се попита, дали вече не си е отишъл. „Сигурно не“. Най-после го видя и се почувства неимоверно успокоена. Той се беше преоблякъл и стоеше в другия край на залата.

Патси Кларк тъкмо се обслужваше на една отрупана с плодове маса. Сам тръгна бавно, уж случайно, към нея; взе си една ябълка и започна да говори с незаинтересован — поне се надяваше, че е такъв — глас.

— Патси, тъмнокосият мъж там до прозореца каза, че бил нов. Джъстин еди-кой си... Какво знаеш за него?

Патси ѝ се усмихна и въздъхна престолено.

— Познавам този тон твърде добре, Сам, така че не се опитвай да залъгваш една стара приятелка. И не ми разправяй, че искаш при всичките добри партии тук да пропиляваш чара си по един женен мъж.

Саманта замръзна на мястото си и дъхът ѝ секна.

— Той е женен?! — въпросът ѝ беше само тихо шептене.

Патси въздъхна отново.

— Надявам се, че оглеждате пациентите си по-внимателно, отколкото възможните си любовници, г-це доктор! Но шегата на страна: не знам много за него, тъй като не е оттук и беше приет за една седмица като гост на Джим и Мартин. Но едно трябва да знаеш — той е женен мъж, също е и един от онези — от подлия сорт. Увери се сама: безименният пръст, дясната ръка...

Саманта погледна. Той държеше чаша вино в лявата си ръка, а с дясната тъкмо вземаше друга от масата, за да я подаде на момичето до него.

И тогава Сам забеляза това, което Патси имаше предвид.

На безименния пръст на дясната ръка върху иначе почернялата му кожа съвсем ясно се открояваше светла ивица, която можеше да бъде само от пръстен.

— Те грешат, като ни смятат за глупачки — изкоментира Патси и вдигна чашата си за подигравателен тост. — За всички жени, които свалят маските на коварните женкари!

Саманта си наложи да се съгласи с Патси.

— Да, те действително грешат, ако мислят, че сме глупачки...

Тя не искаше да се компрометира изцяло пред Патси и, като събра всички сили, се помъчи да скрие болката, която я прониза.

Все пак след това, докато отпиваше от чашата си, ѝ хрумна едно възможно обяснение, за което тя се вкопчи с надежда. „Той може и да е разведен!“ Много от мъжете след развод свалят пръстените си — и, ако това е станало скоро, съвсем естествено е мястото, където е бил пръстенът, все още да си личи ясно.

Тя беше толкова уверена в правотата си, че започна да си проправя път през тълпата към прозореца и да търси възможност да разбере истината, без да пита Джъстин директно за семейното му положение.

Тъкмо беше се приближила до една група от хора, сред които беше и Джъстин, когато някаква жена дойде при тях и го потупа по рамото:

— Вече цяла вечер се опитвам да ви заговоря. Вие не ме познавате — аз съм Мариса Холанд. Посещавах цикъла от лекции на жена ви по история на Британия, които промениха изцяло живота ми! Последните две години прекарах в Англия, за да довърша доктората си. Вашата жена много ми помогна!

Джъстин се усмихна и каза бавно:

— Ах да, историята на Британия... Голямото увлечение на Барбара... нейното единствено...

— Освен вас, естествено — отвърна, усмихвайки се, събеседничката му. — Тя говореше много често за вас — как сте я окуражавал да продължи своето изследване, макар че мнозина били на мнение, че само би си пропиляла времето. Жалко, че тази вечер тя не е тук. С удоволствие бих ѝ казала, колко много съм ѝ благодарна...

Саманта не можа да разбере отговора на Джъстин, тъй като изведнъж стана шумно, но беше чула достатъчно и се втурна

слепешката към вратата. Сега, когато знаеше истината, не можеше да остане повече.

„Един женен мъж!“ Сам винаги се беше опитвала да избегне подобна ситуация — безперспективна връзка, изпълнена със страдание и без бъдеще.

Пит Дженкинс, весел червенокос младеж, който ѝ беше дал първите уроци по летене, идваше към нея с две чаши и ѝ предложи едната. Тя я взе, без да я погледне и отпи равнодушно една глътка.

— Последен поздрав към момичето, което си отива и отнася сърцето ми със себе си — каза Пит с престорено трагичен израз на лицето си.

Саманта със сигурност знаеше, че той само се шегува. Като заклет ерген, Пит нямаше намерение да се обвързва и използваше, доколкото можеше, тази избрана от самия него свобода, за да флиртува с всяко женско същество, което пресичаше пътя му.

Сега той постави свободната си ръка около рамото ѝ и притисна Сам към себе си, устните му погалиха бузата ѝ.

— Ммм, винаги ухаеш толкова хубаво!

Тя забеляза, че Джъстин внимателно наблюдаваше тази сцена от другия край на помещението и на бърза ръка реши да вземе участие в безобидната игра на Пит. Вдигна чашата към устните си за тост.

— Пит, никога да не се променяш — за радост на всички хубави момичета в Чикаго!

— За това пия и аз!

Пит изпразни чашата си и пое нейната.

— Ще наляя по още едно питие, а? — предложи той и се обърна готов да отиде.

— За мене недей, Пит — възпротиви се Сам и го задържа за рамото. — Полетът ми утре е твърде рано сутринта трябва да си тръгвам вече и да се прибера навреме.

— Тогава ще те откарам.

Пит постави двете празни чаши на масата до себе си, прегърна я през талията и я поведе към вратата.

Саманта нямаше намерение да му разреши да я откара вкъщи — беше пил твърде много — но се остави няколко крачки да бъде водена от него, преди да каже тихо:

— Много ти благодаря, Пит, но вече съм поръчала такси и то всеки момент ще дойде.

Той я погледна с разочарован поглед на малко момче, на което са отнели любимата играчка, но веднага отново засия, когато тя го утеши:

— Погледни всички тези хубави момичета тук на партито, Пит — не искам да те отнемам от тях, дори и за половин час! Те също искат да се забавляват!

— Да, имаш право!

Унилият и без това поглед на Джъстин прие още помрачен израз, когато Пит се наведе към Сам, целуна я по върха на носа и тръгна с нея към вратата. Тайният наблюдател не можеше да чуе последните му думи:

— Е, мога поне да те придружа до таксито! — каза Пит и въздъхна. — А след това се връщам, за да направя всички хубави дами щастливи!

Саманта се качи в чакащото я такси и се отправи към къщи. Когато най-после пристигна в своя студен, празен апартамент, почувства се изведнъж много самотна. Застана сред стаята с безотраден вид и даде воля на отчаянието и разочарованието си. Първо изхлипа тихо, а скоро след това и сълзите вече се стичаха по лицето ѝ, без да може да ги удържи.

— Как можа само! — шептеше тя. — Как можа той да направи това?!

* * *

Джъстин Грант се движеше безцелно из тълпата, оглеждаше помещенията и се надяваше, че е изтълкувал погрешно сцената, която току-що бе видял. Във всеки случай, червенокосият мъж се върна обратно. Но къде беше неговата спътница? Къде беше Сам? Джъстин бе достатъчно висок, за да може да вижда над главите на повечето хора тук, но колкото и да се стараяше, не можеше да я открие никъде.

Един познат му намигна, когато видя мрачния вид на лицето му.

— Проблеми ли имаш, Джъстин? Не ти ли допада никоя от тези прекрасни дами тук?

Той му се усмихна насила.

— О, тъкмо си мислех, че би трябвало да изкажа благопожеланията си на почетната гостенка. Разговаряхме съвсем малко и за съжаление ни прекъснаха. Чух, че щяла да напуска града, но нямах възможност да разбера повече...

— Да, изпуснал си шанса, стари приятелю. Тя вече си замина — каза, че утре трябвало да става рано.

След тези думи Джъстин Грант реши, че няма смисъл да стои повече тук. Малко след това той се сбогува с Патси, благодари ѝ за гостоприемството и отиде на паркинга. Когато извади ключовете на колата от джоба си, се удиви, че се чувстваше толкова тъжен.

Във всеки случай, това момиче — Сам не беше първата жена, към която бе изпитал толкова внезапно влечение. Но то се оказва взаимно. Често беше чувал и от други, че имало ситуации, в които страстта на двама напълно непознати се допълвала съвършено. Както се бе случвало при повечето, и сега беше твърде невероятно да се срещнат отново някога. Всички, които бяха изживели вече нещо подобно, бяха на мнение, че така е по-добре. Подобно изживяване не можеше да се повтори.

Но защо тогава беше това съжаление? Защо така много съжеляваше, че се беше разделил със Сам след една толкова кратка среща?

Защо?

Джъстин поклати глава, като че ли можеше да се отърве от тези въпроси, отвори вратата на колата и се метна в нея. И без това мислите му бяха излишни. Сам беше привлекателна жена и би могло да бъде интересно да прекара малко повече време с нея. Но сега беше станало другояче и той ще трябва рано или късно да се примири.

Тя си бе отишла — това беше всичко.

Запали спортната си кола и веднага долови глухия, но мощен шум на мотора. Ловко излезе от паркинга на широката, почти безлюдна улица, за да се отправи към къщи.

Изведнъж се почувства много самотен.

III

Чувството на безпомощност и самота, което Сам бе изпитала в Чикаго, не я напусна и във Филадельфия.

Мислеше, че е подготвена за тази нова стъпка в живота си, но имаше моменти, когато трябваше да си признае колко несериозно бе гледала на това.

Едно преживяване, два дни след нейното пристигане тук, я изплаши много. Шофираше в центъра на града, когато за момент само отклони вниманието си от пътя и пропусна някаква пресечка. Изведнъж установи, че няма ни най-малка представа къде се намира и я обхвана паника.

Имената на табелките ѝ бяха напълно непознати. Въобрази си, че безкрайната редица от къщи от двете страни на улицата с техните гладки фасади са я обкръжили като неприятели — изглеждаха така особени и почти заплашителни.

Саманта намери свободно място за паркиране, застави се да запази спокойствие, дишайки равномерно и дълбоко, и се огледа наоколо.

Осъзна, колко много бе свикнала с всичко в Чикаго. Там можеше да се разхожда с колата, знаейки всеки момент къде точно се намира. Очертанията на града ѝ бяха толкова познати, че всяка сграда ѝ подсказваше пътя.

Тук обаче нищо не ѝ бе познато и в продължение на няколко ужасни минути тя бе отчаяна.

Но се опомни, взе картата на Филадельфия, потърси името на улицата, на която се намиреше и относително бързо откри местоположението си. След това ѝ бе лесно да се върне там, откъдето се бе отклонила погрешно. Петнадесет минути по-късно най-после остави с облекчение колата си на голям паркинг.

Това ѝ се случи един-единствен път, но бе достатъчно, за да бъде внимателна при разходките си из града.

Първите дни в болницата всичко ѝ изглеждаше също доста чуждо, макар и не толкова зле, както с новия град. Болниците навсякъде си приличаха твърде много — обзавеждането, миризмите, виковете. Имаше само неголяма разлика. Наредбите ѝ бяха малко по-други от тези, с които бе свикнала при предишната си практика — смените бяха подредени по друг начин, а и трябваше да свиква с нова телефонна система.

През първата седмица все още не ѝ бяха възложили никакви определени задължения, за да може постепенно да привикне с обстановката. Взе я под опеката си някой си Даниел Пауър — рус, млад лекар, чийто жив и весел нрав го правеше да изглежда като голямо момче.

Саманта забеляза, че лицата на децата в отделението засияваха, когато той влезеше и, макар че започваше да им говори със суров тон: „Я да видим как е старият ти крак, хлапе!“ — ръцете му бяха винаги нежни, докосванията — внимателни, а очите му — зорки. И, най-важното, никога не лъжеше малките си пациенти. Ако една интервенция можеше да е болезнена, предупреждаваше ги предварително. Обясняваше им най-подробно, какво щеше да направи.

Децата му се доверяваха безусловно. Затова пък всяко едно от тях наблюдаваше непознатата Сам с бдително недоверие и на нея ѝ стана ясно, че ще трябва да заслужи тяхното уважение и доверие. Дан ѝ даде кратки сведения за малките пациенти, когато я развеждаше първия ден от отделение в отделение.

— Това е Били Аустин — той ѝ посочи едно момче на около дванадесет или тринадесет години, което седеше наведено напред върху леглото си под остъклена конструкция. — Кистозна фиброза. В последен стадий и той го знае. Чудесно момче — смелостта му би засрамила някои възрастни.

— Сигурен ли сте? — попита бавно Саманта. — Имам предвид, знае ли какво означава за него? Знае ли наистина, че това е краят? Че трябва да умре?

Дан я погледна бързо.

— О, да, знае го — отговори той убедено. — Даже ме помоли да се погрижа да му бъде извършена аутопсия.

Саманта беше шокирана и това навярно, ѝ пролича.

— Той мисли — продължи Дан, — че може би ще открием нещо, което би спасило живота на някое друго дете.

След тези думи Сам не знаеше какво повече да каже и те се отправиха към следващото отделение.

Тук лежаха децата болни от рак, които изглеждаха толкова уязвими с голите си глави — последица от химиотерапията. Техният вид винаги причиняваше болка на Сам, а тук трябваше да види много от тях.

Много по-приятна бе срещата ѝ с другите пациенти — с гипсирани ръце или с екстензионни превръзки — често в резултат на злополука със скейтборд — които бързо оздравяваха отново. Тези деца скоро щяха да се движат и да забравят всичко.

Дан се оказа отзивчив водач. Винаги намираше време покрай служебните си задължения да се погрижи за Сам, да ѝ представи различни хора, които биха били важни за нея през следващите седмици.

С една от тези личности Саманта се запозна по своеобразен начин.

— Това е мис Палмър, главната сестра...

На малката табелка, поставена на джоба на мантата ѝ, пишеше Дона и Сам се опита безуспешно да свърже името ѝ с някоя от познатите си, като го повтаряше наум: „Дона Палмър“. Когато сестрата започна да говори, изведнъж Саманта осъзна, че никога преди не бе чувала името ѝ, но това, което познаваше, беше типът жена или по-скоро типът главни сестри.

Дона Палмър беше много учтива, но неестествена, резервирана и хладна — Сам вече беше срещала такива като нея. Изглежда те като че ли гледаха на всички лекари като на свои врагове, въпреки че Сам никога не разбра защо. Стана ѝ твърде неприятно при мисълта, че ще трябва да работи в тясно сътрудничество с Дона Палмър и да разделя отговорността си с нея, но беше помолила за назначение тъкмо в отделението, където тя се случи главна сестра.

От опит знаеше докъде можеше да доведе съвместната им работа. Някое от нейните разпореждания не би било отхвърлено или несъблюдувано — в това отношение тези сестри бяха твърде лукави — но щеше да се появи една враждебна напрегнатост, която можеше да се разпространи върху целия персонал и да попречи или най-малкото да

затрудни появата на истински колективен дух. В една такава атмосфера щяха да страдат преди всичко децата и техните близки.

Дона Палмър поздрави с добре дошла Сам и застана безмълвно пред нея. Цялото ѝ държание изразяваше, че посрещането на новата лекарка възпрепятства изпълнението на други, по-важни задачи.

Дан пъхна ръка под лакътя на Саманта и с лек натиск я поведе по-нататък, след като се сбогува със сестрата.

— Ще поговорим по-късно още... — с тих глас се обърна той към Сам. — Не ѝ се давай! Дона е добра сестра, но си е внушила, че самата тя има най-малкото толкова понятие от правилното лекуване на пациентите, колкото и ние, лекарите. Отрича всичко, което го няма изрично подчертано в учебника.

Саманта точно от това се опасяваше. Самата тя с удоволствие се вслушваше в мнението на колегите си и сестрите, които понякога познаваха пациентите по-добре. Но беше свикнала след това да взема решенията на своя, лична отговорност и бе привърженик на нестандартните методи на лечение. При лекуването на страхливи или опърничави деца — с този проблем се бе сблъсквала като детска лекарка много често — понякога беше просто необходимо да се отклониш от обичайното си поведение и по заобиколен път да спечелиш доверието на малките пациенти. Да се опиташ внимателно да се доближиш до тях, да вникнеш в страховете им и да разбереш гнева им.

Една главна сестра в тези случаи би могла да бъде много полезна или пък да пречи, ако настоява да прави само това, което е практикувала години наред. Когато срещнеше сестра като Дона Палмър, Сам винаги си спомняше за филма „Полет над кукувиче гнездо“. Приличаше ѝ на сестра Рейчет, която се придържаше стриктно към предписанията и поради това не можеше да бъде упрекната в нищо; никога не си позволяваше, макар и ситуацията да изискваше това, да пристъпи правилата, като по този начин правеше живота на хората около себе си ад. Тя наистина беше само краен пример, но даже и в по-малко драстични случаи бе трудно да се работи с някого, който отравя по този начин колегиалната атмосфера.

А Дона Палмър, така се опасяваше Сам, принадлежеше към личностите от горната категория.

Саманта обаче потисна тези свои мисли, твърдо решила да приема без предразсъдъци и без предубеждение хората, с които би трябвало да работи в тясно сътрудничество следващите месеци, а може би и години.

Ако Дан не можеше понякога да се занимава с нея, Сам прекарваше повечето време в лекарската стая и се запознаваше с помощта на картотеката с предписанията за нейните бъдещи пациенти. На четвъртия ден от пребиваването си в болницата тя тъкмо отново беше заета с изучаването на картоните, когато чу зад себе си гласове.

Спря да ги разгръща, забелязвайки объркана, че единият от гласовете ѝ е познат.

Не можеше да си спомни, къде го бе чувала вече, затова обърна стола си така, че да може да гледа към вратата. Тогава двама мъже влязоха в помещението. Единият ѝ беше напълно непознат.

Другият — очите ѝ се разшириха от изненада при вида на дългата му бяла манта и стетоскопа — беше мъжът, когото бе видяла за последен път на своето прощално парти.

Джъстин Грант!

Вероятно той не бе я забелязал, докато движението на стола ѝ не привлече вниманието му. На лицето му се изписа едно недоверчиво удивление и той машинално направи крачка към нея. Неговият спътник му зададе въпрос, който очевидно се отнасяше до техния прекъснат разговор, но Джъстин отговори разсеяно, без да отклони погледа си от лицето на Сам.

А когато колегата му малко по-късно си отиде, той бавно пристъпи към нея.

Объркан погледна бялата ѝ престилка, стетоскопа около врата ѝ и каза почти с упрек:

— Не си ми казвала, че си лекарка!

Саманта надви яда си с хаплив отговор:

— Благодаря. Само това ли ще ми кажеш?

На което той се усмихна разкаяно.

— Хвана ме натясно!

Седна до нея и облегна лакът на масата.

— В онази нощ няхаме възможност да си разкажем много един за друг. Но сега имаме време. И така, започвай! Аз разбира се знаех, че нашият лекарски екип ще се увеличава, а и някой вече беше ми

споменал, че новият колега щял да бъде жена. Но тъй като назначението ти стана в мое отсъствие, не знаех с кого ми предстои да работя съвместно. Във всеки случай, съвсем не съм очаквал да те видя тук.

— Защо пък трябваше да го очакваш? — Саманта се опита да придаде на гласа си равнодушен оттенък. Под масата обаче бе стиснала толкова силно ръцете си, че кокалчетата под кожата се очертаваха побелели. А сърцето ѝ биеше така диво, че се опасява да не би Джъстин да го чуе.

* * *

— Всъщност няма много за разказване.

Тя беше учудена колко нормално прозвуча гласът ѝ, колко лесно думите излизаха от устата ѝ, когато по-скоро би извикала името му високо и би докоснала хубавото лице, което беше толкова близо.

— Баща ми беше, впрочем все още е, лекар в Чикаго. Той и работата му така ме впечатлиха, че реших да поема същия професионален път, само че специализирах за детска лекарка, вместо да практикувам обща медицина като него.

Джъстин се завъртя на стола си малко настрани, така че се видя на мантата му табелка с името и служебното му положение: „Д-р Джъстин Грант, управител“

Дан ѝ беше споменал, че управителят на клиниката в момента бил в отпуск, но не и кога се очакваше да се върне. Нито пък, че се казва Джъстин Грант. Управителят отговаряше за цялата клиника. Той имаше право да преглежда всеки пациент, да проверява без предварително предупреждение картоните на всички болни, да мъмри служебно всеки лекар или да го кара да дава обяснение за някоя простъпка.

Саманта преглътна с мъка. Мъжът, на когото тя така безусловно се бе отдала на партито, който бе събудил страстта ѝ, както никой друг преди това, се оказа новият ѝ шеф.

Щом той се обърна още малко настрани, Саманта се загледа в дясната му ръка, облеганата на стола и забеляза блясък на злато — явно венчален пръстен.

И отново бе обхваната от онова унижаващо чувство, че е била измамена, усети същото дълбоко разочарование, което се бе появило на партито. Патси бе имала право.

Този мъж подмамваше жените с най-стария трик на света — сваляше венчалния си пръстен, когато ходеше сам на приеми. Саманта се питаше, къде ли е била жена му през онази нощ, как ли изглежда... каква е...

Не че това беше толкова важно за нея, но... Саманта изведнъж осъзна, че не бе дочула въпроса на Джъстин Грант.

— Съжалявам, но се бях замислила. Какво попита?

— Попитах, колко деца си прегледала вече. И дали има определен случай, който те интересува специално.

Тя се почувства облекчена, че разговорът им се ограничи в чисто професионални теми — вероятно той беше притеснен от присъствието на няколкото други колеги в стаята — и му отговори със същия служебен тон, с който той беше поставил въпроса.

Саманта потисна всичките си лични чувства към този мъж и спомена за тяхното общо преживяване в тъмната кабина, за да погледне най-последно на него като на лекар и колега.

Тя отмести един досаден кичур коса от челото си.

— Има една област, която ме интересува твърде много: изследването на рака. През последните години беше осъществен толкова голям напредък при децата, докато преди години не им бяха предоставени почти никакви шансове за оживяване. А в бъдеще се откриват още по-големи възможности — чувствам го съвсем определено и бих желала да взема участие...

Лицето ѝ почервенея от вълнение и тя вдигна един от картоните, които тъкмо изучаваше.

— Ето, например, Мерсия Адамс. Ако тя би била пациентка на баща ми, когато е започвал практиката си, по отношение на нейното заболяване не би могло да се направи твърде много — освен да се подготвят родителите ѝ — и то за най-лошото. Днес тя се чувства чудесно и има големи шансове да започне един съвсем нормален живот.

— Познавам Мерсия добре. Имаш право. Тя...

Вратата се отвори и Сам над рамото на Джъстин съзря Дона Палмър. Сестрата спря рязко, когато видя Саманта и управителя на

клиниката да седят до масата и ги чу да си говорят интимно на „ти“. Сам забеляза яростния израз в очите на Дона и на лицето ѝ се появи такова удивление, че Джъстин млъкна по средата на изречението.

Сестрата промени светкавично физиономията си в напълно безучастна. Сам поклати незабелязано глава и се попита, дали само не си бе въобразила. Но дълбоко в себе си усещаше, че не е. Само че, каква беше причината за реакцията ѝ?!

Сестрата пристъпи напред и каза с безразличен глас:

— Не знаех, че отново сте на работа, д-р Грант. Бихте ли желал да направите обичайната си обиколка?

— Не би било лошо — все пак за това ми плащат — Джъстин се надигна усмихвайки се от стола си. — Връщането от отпуск винаги ми се отразява зле, така че не бъдете твърде строга с мен през първите дни, а?

Изглежда шеговитите думи на Джъстин не намериха никакъв отклик у Дона. Тя взе няколко картона от картотеката на полицата и, като му подаде един от тях, забеляза хладно:

— Имаме няколко новодошли, би трябвало да се запознаете с тях.

Двамата пренебрегнаха напълно Саманта и тръгнаха към вратата. Там обаче Джъстин се обърна:

— Ще се видим ли по-късно, Сам? Какво ще кажеш за обедната почивка? Храната тук в стола е съвсем приемлива — ти вероятно вече си я опитала...

Саманта се поколеба за момент, но след това кимна. При нормални обстоятелства предложението му да обядват заедно не би било необичайно. Само че тя не можеше да каже или да направи нещо, с което да покаже на внимателната сестра, че ситуацията е малко по-различна от нормалната, че между нея и Джъстин се бе случило нещо, което я караше да не желае да остава повече насаме с него.

След кимването ѝ той каза:

— Значи, тогава до дванадесет и половина часа — усмихна ѝ се и тръгна към коридора, зачетен задълбочено в данните от картона.

Дона Палмър остана още известно време вцепенена и този път погледът, който отправи на Сам, беше още по-враждебен и зъл. След това последва Джъстин, излизайки от стаята на лекарите. Сам седеше изумена до масата и не можеше да си обясни странното поведение на

сестрата. Питаше се, дали бе постъпила благоразумно, като прие поканата на Джъстин Грант за обяда. Всъщност нямаше нищо лошо в това, но тя знаеше колко бързо биха могли да плъзнат слухове... все пак Джъстин беше женен мъж... и отгоре на всичко много привлекателен.

Но в края на краищата те щяха да се срещнат посред бял ден в столовата на болницата, а не в някой уединен, здрачен ресторант. Нямаше абсолютно нищо необичайно колеги да обядват заедно. Освен това тя беше нова тук, а д-р Грант току-що се бе върнал от отпуск — тъй че никой не би се учудил, ако ги види двамата заедно по време на обедната почивка. „Това си е чисто служебен повод — мислеше си тя убедено, но в същия момент съжали за тези си мисли. — Жалко, че това не можеше да бъде другояче...“

Саманта решително отхвърли мечтите си, взе картоната, който беше разглеждала преди това и продължи да изучава сведенията.

* * *

Броят на работещите в „Св. Мартин“ беше твърде голям, но един нов колега винаги правеше впечатление. Когато Сам се нареди на опашката в столовата, за да си избере обяда, усети, че е наблюдавана. Първите два дни, когато Дан все още идваше с нея, тя се чувстваше уверена, защото можеше да разговаря с него, докато се придвижваха бавно покрай гишетото за храната. Бяха си намерили места на една голяма маса за осем човека и почти се бяха сприятелили с колегите, които се събираха там постоянно. Но вчера Дан бе много зает и не можа да намери време да обядва.

Със смесени чувства Саманта отиде сама в столовата. Застана безпомощно с таблата си в огромната трапезария и се огледа за място. Не откри никакво познато лице. Залата беше толкова пълна с хора и тя се притесни, че няма да си намери свободен стол. Когато вече почти беше решила просто да остави пълната табла и да си отиде, някой беше станал и ѝ бе предложил мястото си.

Днес влезе отново сама в столовата, оглеждайки се за Джъстин Грант, но не можа да го открие никъде. Взе една табла и се нареди на

опашката. „Може би е бил задържан някъде — мислеше си тя — и няма да дойде“. Не знаеше дали трябва да се радва на това или не.

Саманта тъкмо си наливаше кафе, когато Джъстин отвори вратата на столовата, огледа помещението и вдигна ръка за поздрав, съзирайки я. Той застана накрая на опашката, но си избираше толкова бързо ястията, че изпревари няколко човека и вече стоеше зад нея, когато тя подаваше талона си. За всеки ден в седмицата, през който са работили, служителите получаваха този малък, син талон и можеха срещу него да си вземат безплатна храна. Всички извънредни хранения трябваше да се заплащат, но тъй като цените бяха ниски, разноските също бяха незначителни.

Саманта взе таблата си и тръгна напред, за да търси свободна маса, когато чу познат глас:

— Ела, Сам, — тук има свободно място!

Преди да може да рече нещо на Дан, тя чу хладния отговор на Джъстин:

— Съжалявам, Пауър, но се нуждаем от две места...

Секунда по-късно Сам почувствува ръката му под лакътя си и беше поведена целенасочено от него към една малка свободна маса.

Стори й се, че всички погледи в залата я следяха, докато се придвижваха към края на залата. Много от столовете бяха разместени и тя трябваше да повдигне таблата над главата си, дори да се промъкна странично през едно особено тясно място. Фактът, че Джъстин зад нея имаше същите затруднения не я облекчаваше ни най-малко и Саманта се зарадва, когато най-после стигнаха до масата. Нарочно избра стола, от който можеше да обърне гръб на другите в столовата.

Джъстин седна срещу нея, постави чинията и чашата си на масата и пхна таблата на полицата, която беше закрепена на стената. Тя направи същото, забелязвайки, че той разглежда неодобрително оскъдното й ядене.

— Хм... от това със сигурност няма да надебелееш! — каза й вгледан в малката салата и кафето пред Сам.

— В това е и смисълът — обясни Сам. — Има вече достатъчно хора, които ядат прекалено много...

Погледът, който отпрати към чинията му, показваше доста ясно, че намира неговата храна за твърде обилна.

Джъстин само сви рамене и взе приборите си, за да си отреже парче от наистина огромния си шницел.

— Когато се работи здравата, трябва и да се яде много — констатира той и потопи месото в светлия сос с гъби. — Със салата и моркови не бих стигнал доникъде... това е ядене за зайци!

— Е, да, но все още никога не съм чувала за заек, който е починал от инфаркт на сърцето поради повишен холестерин.

Саманта беше изненадана, колко ѝ беше лесно да разговаря с такъв лековат тон, въпреки че вътрешно се бореше с противоречивите си чувства, които близостта на този мъж будеше у нея. Тя беше развълнувана, ядосана и разочарована, но преди всичко твърдо решена да не продължава онова, което бе започнала в Чикаго. При никакви обстоятелства!

И колкото по-скоро това му стане ясно, толкова по-добре.

Странно беше, че досега той не ѝ бе намекнал дори и с една дума за случилото се тогава, а и тя би била последната, която ще разговаря на тази тема!

Докато тези мисли витаеха в главата ѝ, Джъстин я наблюдаваше с развеселено лице.

— Ти си една малка драка, нали? Само да можеш да се чуеш! Раздаваш упреци наляво и надясно! Имам ли право?

— Може и така да е — съгласи се Саманта, докато набождаше с вилицата един лист салата. — Във всеки случай, баща ми винаги казваше, че било ад да се спори с мен.

Известно време те се хранеха мълчаливо.

— Впрочем — поде Джъстин, — бих искал да те попитам още нещо. Това парти в Чикаго беше организирано от членовете на аероклуба. Значи ли това, че и ти самата понякога летиш? Или имаш някаква друга връзка с тези хора?

— Веднъж, когато бях още малко момиче, баща ми ме взе със себе си и оттогава полудях по самолетите. Той често пилотираше до преди няколко години. Но сега вече не лети. Зрението му отслабна, смята, че е по-добре да престане и се качва на самолета само като пътник. Понякога, когато самолетът е вече във въздуха, поема управлението, но стартирането и приземяването са твърде опасни за него. И така, получих документ за летателна правоспособност и си наех един малък самолет.

— Бих могъл да ти помогна, ако искаш да летиш при нас — предложи усмихнат Джъстин. — Има едно малко летище на около десет минути път от тук; аз самият имам малък самолет и летя по-малко с него, когато намеря свободно време.

— Това Малибуто ли е, с което те видях на летището.

Той я погледна изненадано.

— Ти си ме видяла преди партито?

Сам кимна.

— Онзи следобед ти спря самолета си точно до моя.

— И не съм те видял? — Джъстин поклати глава, преструвайки се на слисан. — Може би баща ти не е единственият, който има проблеми със зрението.

Бе един от начините за шегуване, които Саманта беше свикнала да среща при много млади мъже. Тя с удоволствие би отвърнала на безобидната му закачка, ако в този момент Джъстин не бе раздвижил отново ръката си. Отново видя блещукащия пръстен, който мигновено ѝ напомни, че беше женен мъж и че тя не можеше да се държи с него свободно и непринудено.

Не му отговори и между тях настъпи потискаща тишина. За нейно облекчение Дан дойде до масата им, издърпа един стол и седна, без да иска разрешение.

— Сам, оказа се, че нашите бащи са се познавали още когато са били млади. Баща ми те помоли да предадеш на твоя неговите най-добри пожелания, когато го видиш следващия път...

Саманта се зарадва, че можеше да смени темата и отвърна с по-голям ентузиазъм, отколкото всъщност чувстваше, на изявлението на Дан.

— Това е такава случайност... сигурна съм, че много ще се зарадва...

Дан остана, докато тя изяде салатата си. Джъстин вероятно също се бе нахранил, тъй като смачка салфетката си, постави я до чинията и изпи остатъка от кафето.

— Да, а сега трябва да тръгвам — каза той с въздишка и стана.

В същия момент и Сам се надигна, а Дан ги последва.

— Връщаш ли се в отделението? — попита Дан и щом тя кимна ѝ предложи:

— Бих могъл да те придружа...

Саманта погледна бързо към Джъстин, но той направи неопределен жест.

— Трябва да сляза долу в патологията. Ще се видим пак...

Беше вече по средата на залата, когато Сам и Дан си тръгнаха. Дан погледна замислено след него.

— Беше твърде напрегнат. Да не би да има някакви грижи?

Саманта сви рамене.

— Не го познавам още достатъчно добре, за да отгатвам настроенията му. Днес го видях едва за втори път.

— За втори път? — гласът на Дан издаде изненадата му.

Сам потвърди. Не виждаше никаква причина да скрива факта, че бе срещала и преди Джъстин Грант.

— Запознах се бегло с него в Чикаго. Във всеки случай, толкова бегло, че едва сега, когато го видях тази сутрин в отделението, научих, че е лекар.

Саманта се молеше горещо да не се изчерви. Не бе излъгала, бяха се срещнали само мимолетно, но затова пък така „интензивно“ бе протекла срещата им...

Дан я погледна.

— О, в Чикаго. Да не би да е било миналата седмица? Чух, че ходил там, за да посети тъста и тъща си.

Тъстът и тъщата! Защо всичко и всеки трябваше да й напомнят, че Джъстин е женен!

Стигнаха до изхода на столовата. Саманта не искаше да слуша повече за Джъстин Грант. Беше улеснена, защото точно в този момент се отвориха вратите на асансьора и тя намери повод да накара Дан да побърза.

— Хайде, идвай!

Докато бягаха да стигнат до асансьора, темата Джъстин Грант временно беше приключена.

IV

Саманта получи първото доказателство за причината на неприязънта на Дона Палмър, когато в края на седмицата, почивайки си в басейна на клиниката, който се използваше само от служителите в болницата, случайно дочу един разговор.

Слънчевите очила и широката периферия на сламената ѝ шапка скриваха добре лицето ѝ от трите сестри, които се бяха изтеглили в съседните шезлонги и се наслаждаваха на слънцето.

— Господи, какъв благодат е да не си в отделението! — Саманта позна по южняшкия акцент Прю Маршъл и се сети, защо момичето въздъхна така облекчено. През изминалата седмица Прю беше обект на безбройните остри забележки на Дона Палмър и това многократно бе направило впечатление на Сам при визитациите ѝ из отделенията на клиниката.

— Всъщност, Дона Палмър не се ли успокои вече? — гласът на приятелката ѝ звучеше съчувствено.

— Да, състоянието ѝ постепенно се подобрява отново. Най-после разбра, че нейният любимец няма ни най-малък интерес към мен..., за съжаление. Господи, тя съвсем ме измъчи. Никога повече не я видях така потресена, както тогава, когато „великият Грант“ се ожени за Барбара. Спомняш ли си, Бети?

— Дали си спомням?! — думите прозвучаха като стенание. Аз бях нещастницата, която трябваше да работи с нея през онзи ден. Няма да го забравя през целия си живот! Знаеш ли, до последния момент тя се заблуждаваше, че всичко би се оправило. Но когато дойде съобщението за женитбата и тя разбра, че не бива да си прави повече илюзии за него, започна да се държи абсолютно непоносимо. Мисля, че при нея е на патологична основа, знаеш ли.

— Обзалагам се, че все още не е изгубила надеждата един ден все пак да го излови — отвърна Прю.

— Че как ли пък ще го направи? — намеси се Маяри — третата сестра.

— Къде си била през последните дни? — Сам долови недоверчивия тон в гласа на Прю. — Да не искаш да кажеш, че все още не си видяла русата красавица, която беше назначена на мястото на д-р Гарисън? Тя работи в отделението, където Дона Палмър е главна сестра и чух, че двамата с д-р Джъстин Грант пет минути след срещата си вече си говорели на „ти“. А „добрата Дона“ била там и е трябвало да чуе всичко това!

За момент Сам имаше намерение да стане и да разясни на сестрите, какво всъщност се бе случило. Преди всичко, тя не виждаше този мъж за първи път и второ — не би имала нищо общо с женени мъже, независимо колко привлекателни бяха.

Но след това разумът ѝ я спря. От опит знаеше, че всяко отричане на слуховете в повечето случаи по-скоро ги потвърждава, вместо да ги спре. Колкото повече човек се мъчи да ги опровергае, толкова по-малък е успехът му. По-разумно беше да не обръща внимание на клюките и да остави фактите да говорят. Когато видят, че тя не се интересува от д-р Грант, щяха да насочат интереса си към някой друг.

Въпреки че Саманта се опита да не им обръща внимание, все пак думите на сестрите ангажираха мислите ѝ повече, отколкото желаше.

В понеделник сутрин започваше официално работа и беше решила твърдо, когато отиде в отделението, да опровергае всичко онова, което би потвърдило клюките за нея и д-р Джъстин Грант.

Първите часове преминаха много спокойно. Дан Пауър вече седеше в кабинета на лекарите и я поздрави, сияещ от радост, когато тя влезе. Подаде ѝ един картон.

— Трябва да видиш този случай. Малката беше приета вчера и вечерта бях при нея. Интересно момиче с приятно семейство.

От картоната Саманта разбра, че новата пациентка е на тринадесет години. Отстрани беше отбелязана диагнозата — левкемия. Сам се вгледа в данните, в медицинските термини и съкращения — за лаиците напълно неразбираеми — и те ѝ дадоха точна представа за историята на болестта. Терапията на Синди беше в третия си стадий. Детето бе понесло първата фаза, при която клетките на левкемията трябваше да бъдат разрушени и състоянието му, както се очакваше, се бе подобрило. От данните Сам узна, че месец по-късно бе започнато повторно облъчване в равномерни интервали, за да се попречи на

болестта да обхване централната нервна система. В дълъг списък бяха изредени наименованията на дадените лекарства, които бяха много добре познати на Саманта. Преднизолон, винкристин, аспаргинас... — често не беше възможно да се избегнат тези силни терапевтични средства, въпреки че те частично бяха свързани със значителни странични въздействия. В момента Синди отново получаваше нов препарат и вероятно беше в третата фаза на лечението — кръвната картина бе подсилена медикаментозно, за да се предотврати вероятен рецидив.

Саманта вдигна поглед от картона.

— Лекарствата орално ли ѝ се дават или с инжекции?

— Лечението ѝ започнало в Лос Анжелос с инжекции. Сега състоянието на момиченцето така се подобри, че получава само таблетки. Може би скоро ще може да посети за по-дълго родителите си. Но в момента има все още малки проблеми при свикването с новия препарат.

Саманта знаеше, че можеше да мине доста време, докато се определи точната доза, за да не се появят увреждания на черния дроб. Организмът на всеки пациент произвеждаше много различни антитела, така че дозата трябваше да бъде съгласувана индивидуално за всеки болен.

— Значи, тя е тук за по-нататъшни наблюдения?

Дан кимна.

— Знае ли какво става с нея — имам предвид, от какво е болна?

Често младите пациенти биваха оставяни в неизвестност. Причина за това бяха родителите на децата — бояха се да признаят сами на себе си, колко болни бяха техните син или дъщеря и естествено не искаха и те да го узнаят. Но тъй като изглежда децата имаха сякаш шесто чувство, когато с тях нещо сериозно не е наред, в повечето случаи беше погрешно да се преструваш. Всичко друго, освен безусловната откровеност, ги правеше недоверчиви спрямо всеки, опитал се да контактува с тях.

— Тя знае, а и родителите ѝ са чудесни хора. Действително чудесни.

— Дан, ти каза, че този случай би бил интересен за мен. Има ли нещо, което досега все още не знам?

Дан се усмихна хитро, стана и я помоли да го последва. Пред прозореца в края на коридора той спря.

Саманта видя момичето да седи изправено в леглото си. Дългата руса коса и руменецът на лицето ѝ я правеха да изглежда като хиляди други американски девойки на нейната възраст. Никакви външни признаци не издаваха нейната тежка болест и Сам погледна Дан въпросително.

Само със знак той я накара да погледне отново и този път тя насочи поглед към двамата възрастни, които Сам взе за родители на Синди. Жената седеше на стол, а мъжът стоеше прав до нея — бяха с гръб. Тя не видя нищо необичайно в тях, освен, че изглеждаха твърде млади и имаха извънредно черни коси. Облеклото им беше на хора от средната класа — мъжът носеше добре скроено спортно сако и сив панталон, а жената — хубав син костюм.

Саманта бе изгубила надеждата да разкрие сама загадката. Но в този момент жената се обърна към мъжа, за да му каже нещо, той наведе лице към нея, и тя можа да ги разгледа по-добре.

Сега погледна изненадано Дан, забелязвайки, че родителите на момичето бяха вероятно от азиатски произход.

Дан отвърна с усмивка на учудването ѝ.

— Да, това действително са родителите. Те я осиновили във Виетнам, след като истинските ѝ родители починали. Двете семейства били много близки и в това се състоял късметът на Синди, когато майка ѝ и баща ѝ преживяли тежка автомобилна катастрофа. Били сериозно ранени и знаели, че не ще оживеят, но още докато били в пълно съзнание, те помолили младото виетнамско семейство да изпълни обещанието, което си били дали взаимно преди години — ако на едно от двете семейства се случи нещо, което би направило децата му сираци, другото да ги осинови. Мистър и мисис Ли трябвало да се борят дълго време, за да изпълнят обещанието си, но наели опитен адвокат и най-накрая детето им било присъдено. Сега са щастливо семейство с три деца — включително и Синди.

Саманта вече беше лекувала много виетнамски деца, осиновени от американци, но досега не бе срещала виетнамско семейство с американско дете.

— Синди едва ли би могла да има по-добри родители — добави Дан. — Ли са фантастично семейство. Вчера вечерта ми се обади

лекарят им в Лос Анжелос, за да ми каже, колко задружни били и колко много са загрижени да осигурят на Синди по възможност най-доброто лечение. Когато Синди лежала в тамошната болница, единият от двамата винаги бил наблизко, така че не оставала никога сама — нито през деня, нито през нощта.

Саманта добре знаеше, каква важна психологическа поддръжка е присъствието на родителите в болницата. Тогава децата реагират много по-положително на лечението, дори когато то е болезнено или неприятно. Баща ѝ беше ѝ разказвал за едно време, когато все още битувало схващането, че присъствието на родителите затруднявало приспособяването на децата към болничната обстановка. „Варварско отношение — ядосваше се той. — Често се питам, защо лекарите не се възпротивиха много по-рано срещу тези предписания. Разрешаваха се посещения понякога само от половин час, а и дори това кратко посещение можеше да бъде забранено от дежурните сестри, ако след него детето се вълнуваше много или особено, ако плачеше дълго. Защо, по дяволите, едно дете не бива да плаче — само сред чужди хора, които му причиняват винаги само болка и очакват от него да заспи в тъмното помещение — пълно със злокобни шумове, идващи от страховитите апарати!“

Саманта отвърна поглед от Синди и родителите ѝ и погледна през стъклената стена в съседната стая, където лежеше Били Аустин.

— Положението му се влошава, нали?

Лицето на Дан помръкна и той въздъхна:

— Да, страхувам се, че вече е въпрос само на време. Скоро ще го загубим.

Сам се бе запознала и с неговия картон. Беше прочела доклада за различните методи на лечение, които са проведени през последната седмица, бележката за отслабващата дейност на дробовете му и мерките, които са предприети за предотвратяването ѝ. Навярно имаше постоянни болки — списъкът на лекарствата показваше, че получава все още допустимите високи дози. По думите на Дан, изглежда Бил не бе от децата, които биха молили за лекарства.

— Вземано ли е предвид, едно евентуално отваряне на гръдния кош?

Саманта си спомни за хирургическата намеса, която в такива случаи понякога помагаше. Дан кимна в потвърждение.

— Но идеята беше отхвърлена веднага. Никой хирург не иска да го сложи на операционната си маса. Не мога да ги упрекна. Аз също не бих поел този риск при неговото състояние.

Саманта погледна съчувствено малката фигурка. Бил седеше наведен над две възглавници, които лежаха в скута му. Държанието му показваше, че дишането ужасно го затруднява.

Когато Сам се обърна към Дан, забеляза тъжното му лице и постави ръка на рамото му.

— Много си привързан към него, нали?

— Да. В университета ни учеха да бъдем безпристрастни — да не се поддаваме на лични чувства спрямо пациентите си. Господи, който развива подобни теории, никога не би могъл да работи в болница. Това може да го има само в учебниците. Как би могло да се попречи на личните чувства? Виждаш едно такова чудесно момче като Били да загива и знаеш, че не можеш да помогнеш с нищо! Тогава се сещаш за всичките ония въшливи типове на улицата, които не правят нищо друго, освен да създават ядове на хората — и се питаш, има ли справедливост на този свят! — той си пое дълбоко въздух и затвори за момент очи. — Съжалявам, не ми се случва често. Но има моменти, когато не мога по друг начин да реагирам.

Саманта го погледна потресена, без да сваля ръка от рамото му.

— Дан, ние не сме машини — каза тя с мек глас. — Не може да се иска от нас да се грижим за тези деца и при това да потискаме емоциите си. Мисля, че за един добър лекар това е невъзможно. Нашите пациенти означават нещо за нас — те не са само номера и симптоми. Те са човешки същества, които живеят, дишат — и ние ще направим всичко, което можем, за тях.

На другия край на коридора внезапно спря висока фигура. Джъстин Грант не можа да чуе, какво си говореха, но разтълкува жеста на Саманта по свой начин — ръката на младата лекарка върху рамото на Дан Пауър и мекия, изпълнен с топлина израз на очите ѝ, подсказваше за една по-интимна връзка...

Той не искаше в никакъв случай да ги чуе и да стане свидетел на флирта. Обърна се и тръгна на визитация в отделенията на долния етаж, опитвайки се да не обръща внимание на пробождащата болка, която стегна гърлото му.

Дона Палмър, която го бе забелязала да идва откъм асансьора и тъкмо искаше да излезе от стаята си, за да го посрещне, гледаше удивено след него. После се обърна към другия край на коридора и насочи погледа си в посоката, в която бе погледнал и Джъстин преди малко. Тя стисна устни в тънка линия, когато разпозна Сам и Дан. Върна се при бюрото си, мърморейки ядосано под носа си:

— Колко лекари още иска да върти на пръста си?

Саманта нямаше ни най-малка представа, какво погрешно впечатление бе породил жестът ѝ, а и изобщо, че някой го бе видял. Тя свали ръка от рамото на Дан и двамата завиха в един страничен коридор, за да видят и другите малки пациенти.

Манди — едно лъчезарно, шестгодишно момиченце беше дете, което не създаваше големи грижи. Тя пренебрегна строгата забрана на родителите си и последвала по-големия си брат върху едно високо дърво в градината. По средата на катеренето се подхлъзнала и паднала на поляната — счупила си рамото и навехнала крака си. Би трябвало в бърза помощ да гипсират рамото ѝ, да превържат навехнатото място и да я пуснат да си отиде в къщи. Но Манди имаше и оток на главата си, така че лекарите решиха за всеки случай да я задържат в клиниката за наблюдение. Тя намираще случката за едно голямо приключение. И тъй като майка ѝ остана с нея, а и можеше да вземе куклата си в леглото, нямаше нищо против това „кратко посещение“, както го наричаше.

Днес щяха да я изпишат и Манди вече нетърпеливо очакваше баща си, който трябваше да я вземе. Беше много горда с раната си и протегна гипсираната си ръка към Сам и Дан.

— Трябва да напишете имената си отгоре.

— Гипсът ти изглежда като камък от крепостна стена с всичките тези драскулки по него — каза усмихнат Дан, докато вадеше писалката си от джоба, за да се подпише. Саманта също се подписа и двамата останаха още малко да побъбрят с Манди. След това продължиха обиколката си из отделението.

— Имаш ли някакви планове за този уикенд? — попита Дан.

— Имам дежурство.

— Жалко. Ако бяхме свободни и двамата, в петък вечер можехме да се срещнем в „Шанс“ — намира се на Джърмънтаун авеню. Това е една много специална кръчма, в която дават представления певци —

аматьори, които често са много добри. Един вид проверка, преди излизането им на голямата сцена — да свикват с публиката. Понякога става твърде бурно и весело. Е, може би следващия петък — ще говорим пак за това.

През прозореца на сестринската стая Дона Палмър наблюдаваше тайно коридора, където стояха Саманта и Дан. Тя смръщи чело и хвърли върху масата ядосано един болничен картон. Сестрата, която седеше наблизо, вдигна стресната поглед от бюрото си.

— Нещо не е наред ли, мис Палмър?

Бе попитала съвсем непреднамерено, но веднага съжали, че изобщо се бе обадила. Дона се обърна разярена към нея и я скастри заради липсващото копче на престилката ѝ. Младата сестра бързо се върна към работата си и дълго време не повдигна повече глава от бюрото.

V

Няколко дена по-късно телефонът иззвъня тъкмо когато Сам беше затворила вратата след себе си. С надеждата, че е баща ѝ, тя отиде припряно до апарата и вдигна слушалката.

— Да?

— Обажда се Тери Мейсън... Вие ли сте д-р Тримейн? — попита женски глас.

Саманта изненадано се опитваше да свърже името с някого от хората, които познаваше. Изведнъж се сети, че това е хазайката ѝ — собственичката на къщата, в която живееше и на съседната голяма къща в същия парцел.

— Да, аз съм Саманта Тримейн — потвърди тя с неприятно предчувствие. Каква друга би могла да е причината мисис Мейсън да ѝ звъни, освен ако нещо не е наред. През главата ѝ минаваха различни възможности, но Сам ги отхвърляше. Не беше излизала нито много рано, нито много късно, така че шумът от двигателя на колата ѝ не би могъл да я смущава. Не бе организирала и партита — значи и това не би могло да бъде причината.

— Питам се дали бихте намерила време в четвъртък да ме посетите за вечеря?

„Какво облекчение!“ — Сам прие поканата, без да се колебае.

— Освен вас ще дойдат още няколко стари приятели — едно семейство, с което се познавам от години... Жан и Емили Томас. Той е адвокат, а тя се занимава с вътрешна архитектура — къщата ни беше обзаведена от нея... И братът на Жан, Тони. Той е архитект — изгряваща звезда, както ми казаха.

„Аха, задължителният ерген за дамата без кавалер!“

Саманта въздъхна, като тайно се надяваше да не бъде много скучен. Как го бе нарекла току-що мисис Мейсън? „Изгряваща звезда“. „Да се надяваме, че няма да се надува много...“

Тя остави слушалката и си каза, че в края на краищата, една вечеря не е особен проблем да се изтърпи.

Саманта с приятна изненада установи, че не може да става и дума за „изтърпяване“. Жан Томас беше твърде трезво разсъждаващ за един млад адвокат. За жена му, Емили, не можеше със сигурност да се твърди същото. Импулсивна италианка с искрящи очи и силен глас, тя от пръв поглед ѝ стана симпатична. Още докато ги запознаваха, заговори настойчиво на Сам.

— Вие трябва да ме пуснете в жилището си! Тери не можеше да ми го разреши, когато все още се занимавах с тази сграда тук, тъй като последният наемател беше така ужасно консервативен, че не искаше да бъде променено абсолютно нищо. И повярвайте ми, от кухнята, та до спалнята беше обзавел всичко в този скучен викториански стил. Вкусът му беше също толкова старомоден и безинтересен, както и той самият. Но Тери каза, че бих могла да се развихря с моите идеи в това жилище, ако новият наемател е съгласен. А вие ми изглеждате на човек, който не би имал нищо против. И, така, ще се съгласите, нали?

Саманта беше предпазлива с отговора си. Наистина жилището ѝ беше приятно и мебелите ѝ подхождаха чудесно, но тук-там би могло да се подобри още нещо. Въпреки това, Сам не искаше да се остави да бъде хваната натясно — това беше работа, която първо трябваше да обсъди с мисис Мейсън. Преди всичко: кой ще поеме разносните по ремонта? Емили беше много модно и много скъпо облечена. За да можеш да си разрешиш такъв гардероб, трябва добре да печелиш. Сам си помисли, че би било по-добре да си купи няколко нови рокли, вместо да влага пари в жилището — с други думи — в нови дрехи за Емили. Но ако пък... мисис Мейсън поеме разносните, тя би се съгласила на един ремонт, дори и ако това е свързано с някои неудобства по време на преустройството.

Братът на Жан — компаньон на Саманта за вечерята — все още не беше дошъл и Тери погледна решително часовника си.

— Ще му отпуснем още десет минути и нито секунда повече!

Ултиматумът все още не бе изтекъл, когато Тони влезе и беше поздравен от домакинята с целувка и укорна забележка.

— Някой ден...

Тони се усмихна и ѝ намигна.

— Последният, когото съм чувал да казва тези думи, беше един убиец в криминален филм, но той също не можа никога да осъществи заплахата си да убие полица, който го беше заловил!

Краткият разговор даде възможност на Сам да разгледа по-подробно Тони, преди да му бъде представена — това, което видя, ѝ хареса. Имаше характерните италиански черти на лицето, тъмна къдрава коса, от която на челото му винаги падаше един непокорен кичур, така че от време на време трябваше да го приглажда с ръка. Тъмнокафявите му очи блестяха и разглеждаха с голям интерес Саманта.

— Саманта Тримейн — Тони Андерсън — представи ги Тери един на друг.

Тони протегна ръка на Сам.

— Хм... Тери ми спомена, че новата ѝ наемателка била лекарка — не сте ли твърде млада за това?

— Ласкателството — цитира Сам с иронична усмивка — то ще ти отвори всякакви врати!

Всички се засмяха, а малко по-късно Сам вече беше сигурна, че ѝ предстои една забавна вечер.

Тери въведе гостите си в столовата, след като педантично отказа на Тони да ги задържи в гостната, който поиска да вземе преди това един аперитив.

— Щом закъсняваш, трябва да понасяш и последиците — отсече тя. — Готвачката чака вече четвърт час в кухнята и нямам намерение да я дразня, като оставя хубавото ѝ ядене да изстине. Ще трябва да се задоволиш с виното, което Пит ще сервира към вечерята.

Вечерята беше същинско кулинарно чудо и Саманта имаше чувството, че ще се пръсне, когато стигнаха до десерта. Тя и другите гости разговаряха оживено и то не само заради хубавото вино. Вечерта премина толкова бързо, че Сам не повярва на ушите си, когато стенния часовник в антрето удари единадесет часа. За кафето се бяха върнали в просторната дневна. След ударите на часовника Жан Томас погледна своя и се надигна от удобното кресло.

— Тръгвам си неохотно, но утре твърде рано имам уговорена среща в кантората си.

Тери го погледна със съжаление.

— Ти винаги имаш някаква среща много рано — каза тя. — Защо всъщност не можеш един път да промениш навика си и да насрочваш първата си среща след обед, така че да успееш да се напиш? Това би променило живота ти в положителен смисъл — опитай все пак!

Жан сви ядосано вежди.

— Идвало ли ти е понякога наум, че може би съм доволен от живота си и изобщо не бих желал да променям нещо в него?

Емили въздъхна примирено.

— Само, моля ви, не започвайте спор сега — тя хвана под ръка съпруга си и сложи главата си на рамото му. — По-добре е един от семейството да бъде разумен, за да не се откъсваме от действителността. Макар че, ако питат мен...

— Моля те, недей, скъпа! — Жан прекъсна усмихнат жена си. — Ако започнеш сега, не може да не се скараме. А би било жалко да развалим остатъка от нощта, нали?

Вечерта свърши както беше и започнала — с безгрижен, приятелски смях, докато домакинята придружаваше гостите си до вратата. След това Жан и Емили се качиха в колата си и потеглиха, а Тони тръгна със Сам към нейната малка къща.

— Ще се качиш ли за още едно питие? — попита тя усмихнато.

Той прие поканата ѝ, влезе в малкото антре и се насочи към дневната. Тя не беше толкова голяма, като на Тери Мейсън, но по свой начин уютна. Тони се огледа с поглед на познавач.

— Тук има няколко много хубави мебели — той поглади с ръка гладката повърхност на една маса до кушетката.

— Повечето са ми семейно наследство — обясни Сам, докато отиваше до полицата, на която беше разположен малък бар. — Баща ми се ожени преди няколко месеца за една вдовица, която донесе собствените си мебели и той ми даде много от нашите. Аз съм сама — нямам братя и сестри, така или иначе щях да ги получа някога — татко каза, че сега съм ги наследила малко по-рано, отколкото се е очаквало.

Тя подаде на Тони обещаното питие и му предложи да седне в едно кресло, в което той се отпусна, въздишайки.

— За теб!

— За теб! — отвърна Саманта и отпи от чашата си.

— Тази вечер не си на работа, нали?

Тя поклати глава.

— Не, дежурна съм през уикенда. Затова и имам няколко свободни нощи през седмицата, а утре започвам късно работа. Съвсем удобно е, ако трябва да отидеш някъде на вечеря, тъй като можеш

спокойно да си пиеш, без да се притесняваш, че ще трябва да се измъкваш на другата сутрин рано от леглото.

— Спомена, че хобито ти е летенето — имала ли си досега възможност да летиш след пристигането ти тук?

Саманта отново поклати глава.

— Не, не можах да го уредя. Първо трябваше да свикна с клиниката и да се запозная с града. Някой от болницата ми каза, че наблизо имало малко летище и едно по-голямо, което било по-далече. Надявам се да се уредя в някое от тях.

— Няколко мои приятели имат собствени самолети тук в Честнът Хил. Бих могъл да те представя.

— Ти самият летиш ли?

— Нямам разрешение за пилотиране, но приятелите ми често ме вземат със себе си. Моето хоби е в съвсем друга област — изглежда, че не искаше да се впуска в подробности и Саманта не настоя.

Тони я погледна над ръба на чашата си.

— Имаш ли нещо предвид за съботата?

— Дежурството... забрави ли вече? — напомни му тя с усмивка.

— Ах да, естествено... А за следващия уикенд? Готов ли е вече графикът ти?

— Никога нямаме дежурства в два последователни уикенда, така че би трябвало да съм свободна, въпреки че новият график не е готов още.

— Би ли прекарала тогава съботата с мен, ако си свободна?

— Да, с удоволствие!

Той я погледна зарадван.

— Това ми харесва — пряк отговор на пряк въпрос. Повечето жени често го увъртат — питат какво имаш предвид, къде ще се ходи и разни такива...

— Е, щом настояваш, питам те: и така, какво имаш предвид?

Тони изведнъж се усмихна тайнствено.

— Просто ми се довери — предложи той.

Саманта изпразни чашата си и направи знак, че е съгласна.

— Но трябва все пак малко да ме ориентираш, за да зная какво да облека.

— Чакай да помисля... най-добре нещо спортно — панталон би било добре. И може би яке или пуловер, според времето. По-късно, ако

компанията ми не те е изнервила много, бихме могли да се върнем и преоблечем за вечеря в града. Как намираш това предложение?

— Чудесно! — отговори Сам със сияеща усмивка.

Тони остави празната си чаша и стана.

— И така, уговорено — другата събота ще те взема... девет часа, надявам се, че не е твърде рано за теб. Имаме половин час път... Е, повече няма да ти издавам.

— В девет часа ми е удобно.

Саманта изпрати Тони до вратата и гледа след него, докато той се включи в движението с колата си.

Наистина се получи много хубава вечер.

Прозявайки се, тя се върна обратно в антрето и затвори вратата след себе си.

На следващата сутрин Саманта телефонира в един магазин за цветя и изпрати на Тери букет, за да ѝ благодари за поканата. Вечерта тя ѝ се обади, за да ѝ каже, колко много се е зарадвала на цветята.

— Какво мислиш за едно чисто женско събиране? — междувременно те бяха минали на ти.

— Едно чисто женско събиране ли? — Сам си помисли, че съвсем не се числи към най-крайните привърженички на движението за еманципация, но след това се засмя и рече:

— Защо не, някои от най-добрите ми приятели са жени!

— Чудесно, тогава би ли желала да вземеш участие в нашето следобедно бърбене?

— Следобедно бърбене? Какво пък е това?

— Срещаме се всеки четвъртък, за да си поговорим за неща, които ни интересуват. Която има време, се отбива, така че никога не знаем, колко точно ще сме. Е, какво мислиш, би ли могла да запазиш следващия си четвъртък за партито?

— Звучи доста примамливо!

— Великолепно! Каж ми, кога би ти било удобно да те откарам във Валеј Грийн. Посещавала ли си хотела там?

Саманта отговори отрицателно и заслуша с интерес обясненията на Тери.

— Това е чудесна къща — историческа сграда в местността Висахикон.

Името се стори познато на Саманта и тя попита:

— Не е ли някаква природозащитна област или нещо подобно? Някой ми беше разказал, че било едно от най-хубавите кътчета в тази област.

— О да, така е. Оставили са я в естественото ѝ състояние, а наоколо има много места за разходки и езда. Хотелът представлява бяла дървена къща със зелени капаци на прозорците и се вписва чудесно в околността. Няма нищо ексцентрично — добра кухня и любезен персонал. От години ходим там.

— Вече се радвам на идващия четвъртък. Седемнадесет и тридесет достатъчно рано ли ще е?

— Разбира се. И няма да съжالياваш. Има няколко много интересни жени в групата: писателки, изкуствоведски; една, която ръководи известна голяма фирма за компютри и друга, която много се интересува от защитата на животните... Наистина тя идва твърде рядко, защото в повечето случаи се подвизава някъде по света.

„Действително звучи много интересно“ — помисли си Сам, оставяйки слушалката и отбеляза датата в календарчето си.

— Е, полека-лека нещата потръгват — си каза и на глас, когато погледна бележките за трите последователни дни.

Едната от уговорките ѝ създаваше малко грижи — тази с Дан за петък. Но ако искаше да прекара с Тони следващата събота, беше може би по-добре денят преди това да ѝ остане свободен. По думите на Тони можеше да се съди, че програмата би могла да бъде твърде уморителна. Саманта си отбеляза името на Дан с един въпросителен знак. Нали щеше да има още много петъци. Потънала в мисли, тя си драскаше на листа хартия пред себе си. Трепна, когато изведнъж осъзна какво е написала. Имаше едно име. Не Дан, не Тони, а Джъстин Грант. По дяволите, защо все той ѝ се върти в главата?!

В последно време Саманта беше срещала Джъстин по-рядко, отколкото очакваше и не бе сигурна, дали трябва да съжالياва или да се радва. Той ѝ бе споменал, че отпуската му била причината след връщането си да има твърде много работа, тъй като доста от нещата били останали недовършени. За Сам това прозвуча като недвусмислен намек. Изглежда Джъстин се опасяваше, че тя би могла да пожелае да продължат връзката си от Чикаго и със забележката си навярно имаше намерение да я възпре.

Ядосана от неговата очевидна арогантност, тя бе оставила намека му без отговор и се зарови в картоните на пациентите.

В никакъв случай не би го окуражила да ѝ говори отново за „тези неща“. И, ако все пак той се опиташе, щеше недвусмислено да му обясни как се отнася към интимните отношения с женени мъже.

Саманта непрекъснато си повтаряше, че Джъстин не означава нищо за нея. Глупаво беше, че това не променяше ни най-малко отношението ѝ към него. Всеки път, когато го видеше, изпитваше болезнен копнеж, усещаше отново ръцете му върху кожата си, устните върху устата си. А нощем, щом си легнеше, втренчваше се в тъмнината и се опитваше да се справи с чувствата си. Понякога желаше всичко да е другояче — инцидентът в Чикаго да не бе се състоял, но тогава отново си спомняше, колко прекрасно бе изживяването ѝ и започваше да диша дълбоко, за да се успокои. Често дори плачеше насън.

Искаше да загърби всичко и да не мисли повече за оная нощ! С времето спомените ѝ за Чикаго вероятно биха избледнели.

Фактът, че Джъстин имаше толкова много работа, я улесняваше. Колкото по-рядко се виждаха, толкова по-добре — времето работеше за нея. В редките случаи, когато все пак се срещаха, на Сам не ѝ беше трудно да поддържа един напълно служебен тон, тъй като в разговорите им винаги ставаше дума за пациентите, а при това и не оставаха насаме. Беше сигурна, че той преценява нейните лекарски способности. Джъстин говореше малко, но я наблюдаваше много внимателно, когато се занимаваше с някое дете. Но тя все още не знаеше какво мисли лично за нея. Дали и той си спомняше за онази вечер в Чикаго? Ами ако междувременно вече не я намираще толкова привлекателна, както тогава, когато, без да я попита за името ѝ дори, се беше любил с нея?! Сам настръхна. Господи, дали понякога нощем и той копнееше толкова много по нея, както тя по него? Застави се да забрави веднага тези въпроси.

„Това не е толкова важно — изобщо не е важно! — каза си тя. — Главното е, колко добре си вършиш работата и изпълняваш ли съвестно задълженията си. Само това има значение сега. А не, какво мисли той за мен“.

Саманта имаше случай да разбере, как Джъстин оценява професионалните ѝ способности, дочувайки разговора между него и

бащата на едно дете, което беше изпратено да му бъде направено повторно изследване на гръбначния мозък.

Белинда Адамс беше насочена в отделението на Сам и настанена в една от малките стаи.

Когато Сам влезе при нея, детето стоеше до прозореца и гледаше към вътрешния двор на клиниката — красиво озеленен с многобройни храсти и цветя. Освен момичето, в стаята имаше още и двама възрастни — вероятно родителите ѝ. Майката стоеше до Белинда, а бащата седеше в едно кресло до леглото ѝ.

— Добро утро, аз съм д-р Тримейн — Сам протегна ръка към майката и жената я пое, хвърляйки особен поглед към мъжа си. Сам също се обърна към него и видя едно недружелюбно лице. Но не се затрудни да остане любезна.

— Мистър Адамс! Аз съм лекарката на Белинда...

— О не, не сте вие! — прекъсна я раздразнено мъжът. — Д-р Гарисън е лекарят на Белинда. И това не трябва да се променя.

Саманта протегна и на него ръка. Той неохотно я пое след известно колебание. Сам се помъчи да запази самообладание. Добре знаеше, че страхът и грижата за детето им често караше родителите да реагират по-грубо, отколкото при нормални обстоятелства.

— Мога да ви разбера, че тази внезапна промяна ви е неприятна — каза тя сдържано, — но д-р Гарисън вече не работи в тази клиника. Аз поех длъжността му, а също и неговите пациенти.

— Но не и тази пациентка! Бих желал да говоря с вашия началник!

Мистър Адамс стана от креслото и с енергични стъпки излезе в коридора.

Белинда впери в Сам поглед, изпълнен със страх и се притисна боязливо до майка си, която я прегърна през раменете. Детето погледна отново към вратата.

„Тя се страхува повече от баща си, отколкото от мен“ — помисли си Сам и се усмихна, срещайки очите на Белинда. Бавно отиде към момичето.

— Белинда, за съжаление д-р Гарисън не може повече да идва — каза тя. — Ти може би предпочиташ да бъдеш лекувана от него, защото го познаваш, но той не може да дойде. Болен е и няма да практикува повече.

Говореше ѝ откровено и сериозно като на възрастен и вероятно впечатли Белинда, защото тя изведнъж се усмихна.

— О, това не е толкова лошо — възкликна тя. — Във всеки случай, вие сте много по-мила от него.

— Тогава няма да те затрудня, ако те прегледам, нали? Трябва да направя неща, които ти вече знаеш: да преслушам сърцето ти, да проверя пулса, да погледна зениците и да прегледам дробовете ти... Сигурна съм, че вече толкова често ти се е случвало, та дори ще можеш даже да ми кажеш, как правилно се прави всичко!

Детето тръгна с готовност към леглото си, но беше задържано от майката. Тя погледна Сам с неуверен израз на лицето и след това насочи поглед към вратата.

— Може би трябва да почакаме, докато се върне съпругът ми...

„Тя също се страхува от него“ — проблесна в главата на Сам. Не искаше да действа прибързано в една толкова деликатна ситуация, така че само се усмихна и каза любезно:

— Съгласна съм. Щом за вас така е по-удобно. Винаги съм смятала, че е най-добре, когато и двамата родители са осведомени за хода на лечението. Може би трябва да посетя първо следващия си пациент и да се върна малко по-късно. Тогава мъжът ви вероятно ще бъде тук.

Тя напусна помещението, като отвърна зарадвана на кимването на Белинда. В коридора обаче веселият израз изчезна от лицето ѝ. С бащата щеше да си има много ядове — усещаше го съвсем ясно. Въздъхна, тъй като имаше чувството, че го смуцава и нещо друго, освен отсъствието на д-р Гарисън.

Нейните подозрения се потвърдиха, когато чу зад полузатворената врата на приемната някакви гласове. Единият позна от пръв път — беше на Джъстин Грант, а мъжът, който го убеждаваше сърдито, трябва да беше бащата на Белинда.

— Тогава повярвайте на някой друг — на мъж, а не на едно дете, което току-що идва от колежа, а на всичко отгоре е и жена!

— Мистър Адамс! — тонът на Джъстин издаваше, че той с мъка се сдържа да не загуби самообладание, макар да говореше бавно и уверено. — Вече за втори път ви обяснявам, че Белинда е определена за пациентка на д-р Тримейн. Това означава, че д-р Тримейн ще я преглежда, ще определя начините на лечението ѝ и ще я наблюдава,

докато дъщеря ви се лекува в моята клиника. Не съм склонен да сменям лекар въз основа на някакво предубеждение... Извинете, но не споделям мнението ви, че жените са по-лоши медици. Напротив, д-р Тримейн е даже една много квалифицирана детска лекарка — с отлични препоръки и многогодишен опит. И в никакъв случай не може да се каже, че току-що е завършила колежа!

— И няма да определите за детето ми някой друг лекар?

— Не, при никакви обстоятелства!

— А ако се откажа да я оставя тук?

— Мистър Адамс — отвърна Джъстин и направи пауза, преди да продължи, — не вярвам, че ще искате да отнемете на детето си възможно най-добрите грижи, само за да изтъкнете становището си. Доколкото си спомням, доведохте дъщеря си тук, тъй като смятахте тази клиника за най-добрата — имаме най-съвременната техника, най-добрия персонал, най-добрата репутация и най-доброто обслужване. Наистина ли искате да отведете Белинда в друга болница, която според вашето мнение е по-малко подходяща и не е по-добра от нашата?

Известно време цареше тишина.

— Знаете, че не го искам! Но и не желая да поверя дъщеря си на това... това момиче! В случай... в случай, че все пак оставя Белинда тук, ще кажете ли на тази лекарка какво да върши и ще се погрижите ли да направи всичко правилно?

Сам почувства, че в нея се надига вълна на възмущение и беше готова да се втурне в помещението, за да застави мъжа да ѝ даде обяснение за думите си. След това обаче се овладя и зачака със затаен дъх отговора на Джъстин. Тя с облекчение долови хладния му и решителен глас:

— В никакъв случай не бих одобрил такива мерки. Като главен лекар аз имам само задачата да се намеся при особено тежките случаи или тогава, когато колегите ме помолят за съвет. Всичко, което бих предприел при този случай, би могло да предизвика впечатлението, че се съмнявам в способностите на д-р Тримейн. Вече ви казах, че тя е квалифицирана лекарка и че не е необходим допълнителен контрол. Или ще приемете факта, че тя е лекуващата лекарка на Белинда и носи пълната отговорност за своето лечение, или ще постъпите така, както сметете за необходимо. Всичко зависи от вас.

Мистър Адамс изруга тихо и Сам се зарадва, че не можа да разбере думите му.

— Изглежда, не ми оставяте никакъв друг избор — чу го да казва отчетливо след малко. — И така на въпроса — аз ѝ предоставям лечението. Но ви предупреждавам: ще наблюдавам стриктно всяка нейна стъпка и в случай, че тя направи и най-малката грешка, ще подам оплакване, което ще си го бива!

— Не вярвам, че ще се стигне дотам.

Джъстин говореше със студен глас и Сам живо си представи израза на лицето му при този отговор. Тя бързо потегли към кабинета си, за да не бъде забелязана от двамата мъже, когато напускаха приемната.

Вече седеше до бюрото и държеше един болничен картон в ръка, когато Джъстин влезе. Той ѝ хвърли кос поглед и каза кратко:

— Смятам, че не си имала никакви разпавии с мистър Адамс.

Саманта кимна.

— О, мисля, че беше малко развълнуван, понеже Белинда вече няма да бъде лекувана от д-р Гарисън. Между другото още не съм я прегледала — сметнах, че е по-добре да изчакам, докато се върне баща ѝ.

— Хм — Грант понечи да си ходи, но на вратата се обърна още един път. — Бъди нащрек, Сам. Той търси повод да ни създава ядове. Не му давай възможност.

Сам кимна и малко по-късно се отправи към стаята на Белинда. С повишено чувство за достойнство посрещна хладния поглед, който мистър Адамс ѝ отправи, когато влезе. „Той се застъпи за мен! Той е убеден в моята компетентност“! — си каза тя. Но като взе стетоскопа, за да го сложи на малките гърди на Белинда, хрумна ѝ една друга мисъл. За нея не беше най-важно неговото признание на професионалните ѝ качества. Тя искаше от Джъстин повече, много повече...

Трепна едва забележимо и си наложи да се върне към действителността.

Мистър Адамс осъществи заплахата си — наблюдаваше много внимателно Сам. От погледа му не се изплъзна нито една манипулация. Той дори се протегна, за да може да прочете бележките ѝ в картоната на детето. Саманта беше убедена, че ще вземе картоната от

мястото му в края на леглото и ще провери всяка дума, още щом тя напусне стаята. И сигурно разбираше латинските термини. За момент изпита голямо желание да напише нещо особено неясно — така му се пада, но устоя на това изкушение. Не искаше да започва война с бащата на Белинда. Тя нямаше да ѝ помогне, а на малката ѝ пациентка още по-малко. Напротив. Беше по-добре да направи така, че да спечели мистър Адамс на своя страна и да промени най-последно неговото отношение към „лекарките“. Вземайки това решение, дори ѝ се удаде да се усмихне любезно на мистър Адамс на излизане от стаята.

Дните преди уикенда преминаха по-бързо, отколкото Сам бе очаквала. Дежурството ѝ беше протекло необичайно спокойно и тя намери дори пролука да свърши неприятната писмена работа. Седмицата след това също отмина, без да възникнат особени проблеми и пред Саманта се очертаваха няколко дни без стрес и отговорности. Тя се питаше какво ли е намислил Тони, но каквото и да беше то, със сигурност би ѝ доставило удоволствие. Предчувстваше го.

Когато в петък сутринта я поздрави в лекарската стая в добро настроение, Дан беше съвсем сигурен, че Сам ще отиде с него в „Шанс“.

— В колко часа трябва да те взема тази вечер, хубава колежке?

— Съжалявам, Дан, но трябва дати откажа...

Радостта изчезна моментално от лицето му.

— Но аз мислех, че всичко вече е уговорено! — запротестира той.

Тя вдигна ръка.

— Хей, момент, не се горещи. Не съм ти обещавала нищо, нали? Имам среща утре, която ще ми отнеме целия ден, а вечерта също ще излизам. Затова бих желала тази вечер да си остана вкъщи, окей?

— Е, добре — Дан примирено сви рамене. — Тогава някой друг път, а? — на вратата той се обърна още един път и ѝ намигна. — Но не казвай, моля те, на никого, че си отхвърлила поканата ми, само защото си предпочела да прекараш една спокойна вечер вкъщи! Това би снижило твърде много акциите ми тук, знаеш ли...

Тя вдигна двата си пръста, усмихвайки се:

— Бъди сигурен, няма да кажа на никого — кълна се! — в този момент Дан се отмести, за да направи път на някого и Сам се изчерви, като видя Джъстин.

„Трябва да сме приличали на някакви тийнейджъри“.

Засрамена, тя се обърна и си наля чаша кафе, за да не срещне погледа на Джъстин. Този път Саманта се зарадва, когато Дона Палмър се втурна в стаята и както обикновено, привлече изцяло вниманието на Джъстин към себе си, пренебрегвайки напълно Сам.

VI

В събота сутринта Саманта се събуди с чувство на радостно очакване, за което най-напред не намери обяснение — след това обаче си спомни за срещата и стана бързо, за да се изкъпе. После си обу панталон с цвят на слонова кост и си избра бяла блуза. Реши да си сложи и хубавия копринен шал, който баща ѝ беше ѝ донесъл от едно пътуване в Италия. Той придаде на нейното почти небрежно облекло една луксозна нотка. Тя го сгъна на триъгълник, сложи го на раменете и завърза краищата му пред гърдите си. Обу и стабилни обувки с връзки, които не бяха много елегантни, но затова пък по-удобни. Накрая метна една чанта с дълги дръжки през рамо и бе готова, когато чу колата на Тони да пристига. Увери се още един път, че има всичко, което ѝ бе нужно за деня, излезе и се качи в автомобила.

Ръцете на Тони държаха уверено кормилото, докато сменяше няколко пъти посоката. Най-накрая навлязоха в една дълга улица, която се наричаше „Пейпър мил роуд“, както прочете Сам на една табелка.

— Необичайно име — забеляза тя.

Тони кимна.

— Някога преди години тук е имало фабрика за хартия — обясни той с усмивка. — Тази местност има интересно минало. През войната за независимост тук са станали много битки. Някъде зад улицата се намира едно старо военно гробище — Тони посочи с глава надясно. — В историческите книги може да се прочете доста за театъра на военните действия, които са се разиграли тук.

Премина под някакъв мост, спряха за малко на една пресечка и след това се включиха в голяма магистрала.

— Скоро ще стигнем Бъкс Каунти.

Саманта се усмихна.

— Не ми говори нищо — призна тя. — Нямам и най-малката представа къде се намира и какво представлява.

— О, това е една красива местност, която за съжаление става все по-населена. По-рано тук имаше само ферми и пасища. Но след това богатите я откриха. Не е много отдалечена от Ню Йорк или Филадельфия, но достатъчно настрана, така че можеш да оставиш зад гърба си цялата шумотевица на големия град. Хората на изкуството, особено писателите, купуваха парцели, за да се преселят тук, а скоро след това дойдоха и новобогатите. Цените скочиха главоломно. Тук живяха Пирлмън, Пърл Бък, Джеймс Мишнър и много други. Артисти, художници — назови ми имената им и ще ти кажа адресите им.

Тони не беше преувеличил — околността наистина беше прекрасна и Сам се облегна назад, за да се наслаждава на гледката. Тони беше я предупредил, че ще пътуват около половин час и, когато той изтече, Саманта се изправи и започна да търси с поглед целта им. Но тъй като не знаеше много за тази местност, освен че се намира на североизток от Честнът Хил, огледът ѝ се оказа безрезултатен.

Тони изведнъж зави към един вход, чиито порти от ковано желязо бяха отворени широко и гостоприемно. От тях се простираше широк, павиран път, обграден от двете страни със стволести дъбове.

Вероятно Тони познаваше пътя много добре, защото вземаше завоите с голяма скорост и доста уверено. Най-последно пред тях се появи една триетажна къща. Стените ѝ от дялан камък бяха обрасли с див бръшлян до таванските прозорци. Къщата беше много голяма — същински замък — и Сам се питаше на кого ли принадлежи.

Тони я заобиколи, спря зад нея и погледна Саманта с лъчезарна усмивка.

— Е?

Няколко секунди Сам не можеше да разбере сцената, която ѝ се представи — тълпа от хора се трупаше около нещо, което се намираше в подножието на нисък хълм. На поляната видях кош, изплетен от върбови клони и едно огромно шарено платно...

Изведнъж тя се обърна изненадана към спътника си.

— Балон! Само не ми казвай сега, че ще... — гласът ѝ секна.

Тони довърши изречението вместо нея:

— ... полетим с него! Можеш да се обзаложиш за това! Нали помниш, бях ти казал, че си имам свое хоби? Е, това е хобито ми. Не летя на самолети, а с балони.

Сам често бе наблюдавала в небето тези огромни, пъстри сфери и се бе възхищавала на документалните филми по телевизията, заснети от балон. Тогава си мечтаеше: „Да можех и аз някой ден...“ Но този ден все не идваше. И сега дори, когато слезе от колата, хванала протегнатата ръка на Тони, и тръгна с него към хълма, не можеше да повярва, че мечтата ѝ най-сетне щеше да се сбъдне.

Тони представи Сам на приятелите си и започна приготвянията за излитането. Имаше да се правят още много неща — тя не предполагаше, че то е свързано с толкова суетене. Скоро обаче пъстрото кълбо се рееше над тях и опъваше въжетата, крепящи коша на земята.

Тони помогна на Сам да се качи. Скоро след това тя усети плетеницата на коша под ръката си, чу страховито фучене на плътната материя над главата си, а после се понесоха все по-високо и по-високо. Не се плъзгаха безшумно, както си го бе представяла, но звуковият ефект от летежа беше все пак далеч по-незначителен и от най-малките самолети. Сам се вслушваше в тихото свистене на въжетата под напора на вятъра и в необичайния шум на газовия пламък, който се запалваше на равномерни интервали.

Беше истинска радост да се издигаш над фермите и ливадите. В началото балонът летеше ниско и можеше да се види, как някои шофьори спират на банкета да погледнат нагоре, закривайки очите си с ръце срещу слънцето. За децата балонът беше една изключително вълнуваща гледка. Подскачаха отдолу, дърпаха родителите си за ръкавите и сочеха към синьото небе, с отворени уста.

— Това е Дилауър — Тони посочи към виещата се река, която блестеше под тях. — Вече напуснахме Пенсилвания и се намираме над Ню Джърси...

Понесоха се високо над блещукащата повърхност на Дилауър. На Сам ѝ се искаше да летят безкрайно. Но след час Тони започна да се подготвя за приземяване и намали височината. Той гледаше съсредоточено напред, докато насочваше балона към едно широко поле. На съседните ливади пасяха няколко крави, крито се втренчиха любопитно, когато пъстрото „нещо“ се приземи в близост до тяхната територия.

Малко по-късно до коша спря сервизният камион. Сам видя и колата на Тони, която един негов приятел докара и я спря на края на

пътя, чакайки ги да слязат.

Тони ѝ помогна да излезе от коша и тръгна с нея към колата си.

— Момчетата ще се погрижат за балона. А ние можем вече да се връщаме при къщата, откъдето излетяхме.

Скоро пристигнаха и Сам се запозна със собствениците на обширното имение. Те бяха стари приятели на Тони. Поздравиха ги с добре дошли и ги поканиха на вечеря. Изглеждаха малко разочаровани, когато Тони им обясни, че е запазил маса в града.

— ... и не смея да откажа резервацията си, особено в съботната вечер — иначе не бих имал очи да ги помоля отново! — добави той.

Слънцето вече беше слязло ниско, когато се отпавиха обратно към града.

— Знаеш ли, вече бях забравил, колко хубаво е тук. Сбъркахме, че не си запазихме маса за вечеря тук някъде... щяхме да се присъединим към приятелите ми — съжали Тони.

Сам погледна скептично и той предусети мислите ѝ.

— О, не се заблуждавай от селската околност. Тук има няколко фантастични ресторанта. Например „Плумстедвил Ин“ — само на три-четири мили оттук. Бил е построен приблизително около 1750 година и е извънредно уютен. Или, ако предпочиташ нещо по-ексцентрично, не бива да отминеш „Роко“ — мексиканския ресторант. Но както и да е — Тони сви рамене и се усмихна на Сам — все пак ще имаме повод да дойдем тук отново.

Вместо да се върне направо във Филадельфия, Тони направи завой и подкара към един по-малък град.

— Каза, че с удоволствие би летяла пак. Ще отидем до едно от близките летища. Може би ще искаш да поговориш с хората там.

На летището в Дойлестаун имаше множество различни малки самолети, част от които се и продаваха.

Ако имаше намерение да живее тук по-дълго, може би си струваше да разгледа някои от тях. Вероятно щеше да е по-целесъобразно да се снабди със собствен самолет. От време на време можеше да лети до Чикаго, а и иначе щеше да ѝ бъде доста полезен. Но една такава покупка трябваше да бъде добре обмислена — дори и на старо, малките самолети бяха все още твърде скъпи, а не трябваше да се изпускат предвид и разносните за грижите и поддръжката им. Все пак беше наследила от майка си значително състояние... щеше да си

помисли по този въпрос. Тони я хвана за ръката и ѝ посочи една ниска сграда.

— Там отзад е канцеларията.

Това беше типично за летище здание — с остъклена предна стена. Фоайето бе обзаведено с няколко канапета и столове. Освен това имаше и автомат за разхладителни напитки и снекбар. Задната част на помещението беше отделена с летящи врати и, както на всяко летище, това беше място само за летците.

Отдясно Саманта забеляза гише, зад чийто прозорец се виждаше бюро с телефони, пишещи машини и микрофон. Радиостанцията беше включена и се чуваха изречения, прекъсвани от шумове — ту високи, ту едва доловими.

Едно младо момиче с любезно лице се приближи към Сам.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Искам да се осведомя за условията за наемане на самолети. Отскоро живея тук и бих желала понякога да летя.

Момичето взе формуляр и го подаде на Сам.

— Мисля, че на този лист ще намерите всички необходими сведения. Можете да го вземете вкъщи и да дойдете по-късно пак. Нашата директорка в момента е във Филадельфия. Ако желаете да говорите с нея още днес, можете да почакаете тук. Тя ще пристигне след около двадесет минути.

— О, съвсем не бързам. Мисля, че ще взема листа вкъщи и ще ви се обадя по-късно по телефона, за да уговоря с мис... — Саманта погледна листа в ръката си, но не беше сигурна как се произнасяше името на директорката. Момичето каза любезно:

— О, изговарят го като Кук, въпреки че се пише Кох, Сали Кох.

Тони вече беше излязъл навън и я чакаше. Сам се огледа още един път в залата, преди да излезе при него.

Погледът ѝ попадна върху увеличена снимка на едно Малибу и тя прочете отдолу написаните на ръка думи:

„Подкрепете арктическата лястовица — нашият самолет-рекордьор.“

Нещо ѝ се стори някак познато и тя се замисли напрегнато, къде вече го бе виждала. Тогава ѝ хрумна нещо и се върна на гишето.

— Тази снимка... не е ли това самолетът, с който правиха опит да прелетят над цялото земно кълбо?

Момичето кимна гордо.

— А самолетът има ли нещо общо с това летище? Интересувам се, тъй като тук видях една голяма негова снимка — продължи да пита Сам.

Момичето я погледна обидено.

— И още как! Първо, единият от пилотите — Дик Нортън — е оттук и второ, самолетът стартира също оттук... от тази писта, която виждате навън — тя ѝ се усмихна. — Полетът още не е завършен, а досега двамата пилоти вече са счупили десет рекорда. В сряда следващата седмица ще се приземят на това летище — трябва да видите това! Ще гъмжи от зрители и журналисти!

Сам благодари за информацията и тръгна към вратата. Спомни си за съобщенията във вестниците. Единият от пилотите беше действително от Филадельфия. Другият бе дошъл от Европа — от Германия. И двамата си бяха поставили безумната цел да прелетят земята над двата океана с едномоторен самолет. Доколкото знаеше, такъв опит все още не беше предприеман и тя се питаше, защо хората залагат живота си на карта за рисковани начинания от този род. Младежко лекомислие? Ако си спомняше правилно, нито един от двамата пилоти не бе много млад. По телевизията бяха съобщили, че са на около петдесет — значи едва ли можеше да става дума за някакви буйни младоци с горещи глави. Вече бяха преминали по-голямата част от маршрута, когато трябвало да се приземят принудително в северозападна Канада поради повреда в двигателя. Напразно се били опитвали да стартират отново при четиридесетградусовия студ.

Много хора биха се отказали в тази ситуация. Но тези двамата изглежда не бяха от това тесто... Решили да завършат докрай полета си.

Сам бе потънала в мисли и не обръщаше внимание на нищо около себе си. Внезапно се сблъска с някого, който беше излязъл от помещението на пилотите.

Тя залитна и наистина щеше да падне, ако две силни ръце не я подхванаха. Сърцето ѝ заби силно и Сам вдигна очи право в лицето на

Джъстин Грант.

Той я погледна усмихнат.

— Каква приятна изненада. Дошла си тук да летиш ли?

Тя поклати глава и се опита да не обръща внимание на учестилите се удари на сърцето си.

— Не, само получих някои сведения — гласът ѝ звучеше като чужд.

Джъстин с нищо не показваше, че има намерение да я пусне, а в очите му имаше почти нежност.

— Не искаш ли да дойдеш с мен? Тъкмо ще летя... би могла да погледаш пейзажа от високо.

„Да бъде сама с Джъстин в един самолет!“ — тази съблазнителна и същевременно плашеща мисъл беше повече, отколкото Сам можеше да понесе, без да загуби самообладание.

— Вече го направих. Впрочем летях с балон, а не със самолет...

Той я погледна учудено.

— Как, ти можеш да управляваш и балон?

— О, не това имах предвид. Един... един приятел — Тони — ме взе със себе си.

Споменавайки името на Тони, Саманта неволно погледна през прозореца към него и Джъстин проследи погледа ѝ. Той незабавно я пусна и гласът му стана малко по-хладен.

— Е, хубаво беше, че те видях. Вече трябва да тръгвам — кимна ѝ и тръгна към гишето, вероятно да пита нещо момичето.

Саманта се обърна и се запъти навън, като се надяваше, че внезапно подкосилите ѝ се крака няма да ѝ изиграят лоша шега. Как беше възможно едно безобидно докосване на този мъж да предизвика такава реакция у нея?

Кое беше толкова особеното в него? Вярно, той беше привлекателен, интелигентен, а когато поиска и забавен, но преди всичко — женен! А това беше достатъчна причина, за да забрани на тялото си да откликва на близостта му. Само че, как би могла да го стори?

Когато Саманта излизаше от сградата, не подозираше, че Джъстин, въпреки да ѝ бе обърнал гръб, можеше да проследи всяка нейна стъпка в отражението на стъклото пред себе си. Той видя, как

Тони хвана ръката ѝ, за да ѝ помогне да слезе по стъпалата и не ги изпусна от погледа си, докато стигнаха до колата.

Едва тогава Джъстин се обърна към момичето в канцеларията и му подаде няколко листа за ксерокопия.

* * *

Тони и Сам се качиха в автомобила. В огледалото за обратно гледане Саманта видя една висока фигура да идва от сградата на летището и да се насочва към стартовата писта, без да обръща внимание на нищо наоколо. Когато малко по-късно пътуваха по магистралата към Филадельфия, тя разпозна Малибуто на Джъстин, което се издигна към хоризонта и направи завой, преди да изчезне в южна посока.

На връщане Сам беше необичайно мълчалива и Тони я поглеждаше от време на време загрижено. Като пристигнаха пред малката ѝ къща, той попита:

— Кажи ми, нали не си чак толкова уморена, че да не можем да излезем тази вечер? На връщане имах чувството...

— Не, съвсем не! — прекъсна го тя бързо. — Само... само си мислех за нещо, това е всичко. Извини ме, че не бях разговорлива...

— Няма проблеми. Довечера ще имаме достатъчно време за разговори.

Тони се сбогува с леко кимване, а Сам влезе вкъщи, за да се изкъпе и преоблече. Нямахше никакво желание да прекара вечерта вкъщи, в мисли за нещо... или някого.

След душа си облече една зелена блуза, жилетка, пола и си обу удобни за танци сандалети. После взе ключовете си и малко пари — пари, на които баба ѝ викаше „грошове за бягство“.

Сам си спомни смеха ѝ, когато я попита, защо ги нарича така.

— Ти, детето ми — беше ѝ обяснила тя — ще имаш нужда от тези пари, ако твоят обожател направи нещо, което ще те ядоса и не ще можеш да го понесеш. С тях ще можеш да платиш на таксито, с което ще избягаш.

Сам, която тогава беше само на девет години кимна, но след това се замисли и попита още:

— Как би могъл моят обожател да ме ядоса?

Баба ѝ отново се разсмя, но този път не ѝ даде пряк отговор.

— Почакай, като станеш малко по-голяма, детето ми, ще разбереш.

Баба ѝ имаше право — тя научи отговора на въпроса си. Оттогава винаги вземаше своите „грошове за бягство“, дори и когато беше сигурна, че не ще се нуждае от тях — както тази вечер, например.

Половин час по-късно възхитеният поглед на Тони ѝ показва, че избора на облеклото ѝ бе удачен. Той поведе Сам към колата и ѝ помогна да се качи. Пътуваха по улица, минаваща близо до реката. Саманта възхитена посочи към другия бряг, където се виждаше огърлица от ярки светлини.

— Ботхаус Роу — обясни Тони. — Това, което виждаш са светлините на клубовете на отборите по гребане от колежа. Автобусите с туристи минават винаги оттам, за да им ги показват.

Сам обърна глава, за да може да се любува колкото е възможно по-дълго на пъстрите светлини, които се отразяваха във водата.

— Между другото, запазил съм маса в „Хелдмън“ — рече Тони. — Това е един приятен ресторант долу на „Фронтстрийт“. Но имаме достатъчно време. Мисля, че с удоволствие би разгледала „Шанз-Елизе“ на Филадельфия. Така тук наричат „Бенджамин Франклин Паркуей“. Тя е дълга приблизително една миля и е построена по модел на прочутата парижка улица. Не ще можеш да видиш някои неща, тъй като е тъмно, но може би ще пожелаеш да дойдеш пак и да я разгледаш през деня. Тогава се виждат красивите водоскоци и скулптурите — има около петдесет на различни места.

Саманта беше впечатлена от обиколката и реши наистина някой път да дойде през деня, както бе предложил Тони. Много от забележителностите на Филадельфия ѝ бяха познати вече от картички с изгледи от града. Тя веднага разпозна широкото стълбище пред Музея на изкуството. Рекламните афиши за филма „Роки I“ бяха направили толкова прочуто това стълбище, че даже и онези, които не бяха го гледали (към тях принадлежеше и Сам), не можеха да не го познаят. Улицата бе обкичена от двете страни с флагове и Сам се опита да ги подреди по щатове, без да чете указанията по прътовете им.

Тони ѝ показа по пътя много скулптури и паметници — някои в съвременен, други в класически стил — съседстващи в един очарователен контраст. Накрая се полюбува на статуята на Уилям Пен, въпреки че по-голямата част от нея беше скрита под скеле.

— Отдавна започнаха да я реставрират, но през последните години я изоставиха. Да, политиката... — Тони се усмихна. — Стигна се дотам, че по улиците продаваха значки с надпис: „Освободете Уили“.

Кратката разходка покрай забележителностите, която Тони направи много интересна с познанията си за историята и културата на града, беше многообещаващо начало на вечерта.

Ресторантът, в който я заведе след това, беше чудесен — една боядисана в бяло сграда, с много стъклени врати, а пред входа стоеше стара, дървена каруца, украсена със свежи плодове, цветя и горящи свещи. Храната бе също така изискана, както и обстановката. Сам си поръча препечен телешки котлет, който се топеше в устата ѝ, а десертът изглеждаше толкова вкусен и съблазнителен, че след първоначалното си колебание, тя не можа да му устои.

Много по-късно, когато вече се бе разсъблякла къщи и, прозявайки се приготвяше ваната, трябваше да си признае, че вечерта беше успешна във всяко едно отношение. Вечерята — великолепна, Тони — чаровен компаньон, а двата частни клуба, които посетиха след това, им допаднаха много — закътани, но въпреки това оживени.

Тони се отби у нея за едно последно питие и Саманта за момент се бе опасила, че би могъл да постъпи, като много други мъже, пожелавайки нещо повече от една безобидна целувка за лека нощ. Но в момента, в който реши да отблъсне всяка евентуална интимност, за нейно облекчение Тони стана и си тръгна.

Сам в никакъв случай не го намираше непривлекателен. Външността му би могла да накара която и да е жена да се разтопи. Тя също усети прословутото святкане на искри във въздуха, когато той я погледнеше. Но само това не ѝ бе достатъчно. Нуждаеше се от нещо повече. Зарадва се, че Тони го бе разбрал навреме и си бе тръгнал за къщи.

Саманта изчисти лекия грим от лицето си, постоя малко под душа и след това се шмугна под хладните завивки. Едва сега забележа, колко е уморена и бе сигурна, че ще заспи бързо. В кратките мигове

между будността и съня разбра защо не бе окуражила Тони да остане тази вечер при нея.

Косата му беше тъмна, но не толкова черна, беше висок, но не толкова, колкото мъжа, за когото постоянно мислеше.

И, въпреки че се съпротивляваше на тази мисъл с всички сили, бе уверена, че след онази мимолетна и странна среща на партито в Чикаго, не би получила такова сексуално и чувствено удовлетворение никога и при никой друг мъж, освен Джъстин Грант.

Най-после тя заспа дълбоко, без сънища...

VII

Дан остави загрижен резултатите от изследванията на Били. Бяха по-лоши, отколкото очакваше. Подаде на Сам сведението на патолога.

— Виж тези стойности на кислорода. Твърде ниски са!

Тя забеляза, че ръката му трепери и се опита да го успокои.

— Може би при изследването е бил особено възбуден. Нали ми каза, че знаел колко сериозно е състоянието му. Често ли му правят масажи? Може би те са твърде уморителни за...

Дан изглежда не я слушаше.

— Последната нощ бях при него и той седеше пак по същия начин — наведен над възглавниците си. Запитах го всичко наред ли е и желае ли успокоително. Не пожела нищо. Само попита дали имам време да постоя при него. Разговаряхме дълго.

Дан замълча и Саманта помисли, че не ще каже нищо повече. Но той продължи с уморен, изпълнен с болка глас.

— Спомена, че би било хубаво да умре през деня, когато слънцето свети. Не се страхувал, но би му било печално да склопи очи завинаги през нощта, когато в отделението навсякъде е тъмно и тихо...

Дока го слушаше Сам напразно търсеше думи за утеха, Дан се обърна внезапно и напусна лекарската стая.

— Ужасно! По дяволите, това е ужасно! — изруга тихо Саманта.

В момента и тя имаше известни грижи, въпреки че не даваше да се забележи. Състоянието на Белинда Адамс съвсем не ѝ харесваше. Изследването на гръбначния мозък беше направено и всичко протече по обичайния начин. Сам не бе изненадана, когато по-късно момичето се оплака от главоболие — съвсем естествена последица от лечението.

Но не бе очаквала обаче, че тази сутрин ще завари детето така отпуснато и сънливо. А и температурата му беше необичайно висока. Тя го прегледа, докато мистър Адамс със сърдит вид стоеше близо до нея. След това я последва, когато тя излезе от стаята, за да се разпореди за изследване на кръвта.

— Не смятате ли, че трябва да извикате и някой друг?

Със сигурност знаеше, кого има предвид с това „някой друг“! Някой по-възрастен, с по-голям опит — и за предпочитане да е мъж. Явно си мислеше, че е дошло времето главният лекар да се намеси в лечението.

Сам стисна леко устни, но не показа, колко я ядоса неизреченото му мнение, че не е способна да проведе правилно лечението.

— Мисля, че в настоящия момент не е необходимо, мистър Адамс — отсече категорично тя. — Една лека защитна реакция спрямо лечението често се среща при децата...

— Последният път това не се случи...

В забележката му имаше скрито обвинение, но Саманта не му обърна внимание.

Напрегнатите отношения между нея и бащата на пациентката ѝ бяха причина да посещава Белинда по-често от обикновено. Противно на отговора, който даде на мистър Адамс, сметна за уместно да се посъветва с някой от по-старите лекари. Беше радостна да чуе, че при този случай нейният начин на действие е правилен.

Тя облекчено си отдъхна, когато на следващата сутрин изследването на кръвта показа, че броят на белите кръвни телца се бе нормализирал отново. Стойностите при изследването на черния дроб бяха все още високи, но Сам се консултира още веднъж с възрастния специалист. По негов съвет намали дозата на метотрексата и провери отново всички други лекарства, които детето получаваше или бе получавало. На по-следващия ден Сам съобщи на мисис и мистър Адамс добрата вест за резултатите от изследването и добави:

— Естествено, ще продължим изследванията и известно време ще наблюдаваме кръвната картина. Но детето преодоля най-лошото.

„Поне за момента“ — каза си мислено Сам.

Видя недоверчивия поглед, който ѝ отправи бащата и разбра, че и той мислеше като нея.

* * *

Асансьорът спря на втория етаж и Сам, която бе сама в кабината, вдигна поглед от бележника си тъкмо когато влезе Джъстин Грант. Той натисна бутона за петия етаж и я поздрави усмихнат.

— Всъщност би било по-добре, ако използвам стълбите, за да сваля фунтовете, които прибавих през уикенда, но тази сутрин реших да се пощадя — каза Джъстин.

Саманта с неудоволствие установи, че се радва да бъде сама с него в тясната кабина, като се надяваше това да не ѝ личи. Стояха отдалечени само на две крачки един от друг и тя се развълнува. Как желаше той да е свободен! Тогава би могла да даде воля на мечтите си! Представи си как бавно пристъпва към нея, спира съвсем близо, вдига ръце и...

— Жалко, че в събота не можа да летиш с мен — каза Джъстин и се облегна небрежно. — Беше чудесен ден — рядко съм имал толкова добра видимост... ясно небе — мили напред.

— Да, знам. Около час летяхме с балона.

— Трябва да е било голямо удоволствие. Може би не същото, както при летенето със самолет, тъй като тогава си по-малко зависим от вятъра, но сигурно не е било лошо — той се усмихна и направи крачка към нея. — Сам, аз...

„Господи, дали пък няма да се опита да ме целуне!“ — тя неволно отстъпи крачка назад, но гърба ѝ се опря о стената. За секунда ѝ се стори, че съзира болезнен копнеж в очите на Джъстин. Или той само беше изненадан, че тя се опита да го отбегне?!

Когато Джъстин продължи да говори, тонът му не издаваше нищо.

— Знай, че предложението ми остава в сила. Винаги мога да те взема със себе си и да те представя на приятелите си. Компанията е много приятна и вече сме прекарвали доста хубави часове заедно... — той спря, помълча малко и след това каза тихо. — Сам, не съм от онези, които търсят кратка авантюра за една нощ. И не съм забравил Чикаго...

Тя усети как цялата се изчерви и гневът се надигна в нея. Тъкмо искаше да си го излее с думите: „Тогава направи така, че да забравиш Барбара — собствената си жена?“, когато в този момент асансьорът спря на четвъртия етаж и вратата се отвори.

В кабината нахлу, смеейки се, тълпа студенти по медицина. Младежите моментално се смълчаха, забелязвайки високата фигура до стената.

Бяха само петима. Въпреки това, в малката кабина стана твърде тясно. Беше досадно тихо. Един от младежите натисна бутона за първия етаж, но след това забеляза, че светеше копчето за петия и каза объркан:

— О не, той ще пътува още нагоре! А ние искахме да слезем на първия етаж!

— Може би щеше да е по-разумно — отбеляза Джъстин със сух тон, — още в коридора да обърнете внимание на стрелката над асансьора. Надявам се, че сте по-внимателни, когато преглеждате пациентите си!

Думите му подсетиха Сам за забележката на Патси на партито, че не видяла бялата ивица от сваления пръстен и тя се ядоса още повече на Джъстин Грант. Беше твърдо решила да му каже най-после какво мисли за женените мъже, които търсят случайни любовни авантюри. И щеше да го направи щом излязат от асансьора.

Когато стигнаха петия етаж, отекна лек звън и вратата се отвори. Студентите се отдръпнаха, за да освободят място на Саманта да излезе. В коридора тя се спря и зачака Джъстин да поговори с него насаме, но един неин колега го спря.

— Искан да се свържа с вас по телефона, но ми казаха, че вече сте тръгнал към нашето отделение. Ще трябва да прегледате детето на Хигинс. Гърлото му изглежда много зле.

Джъстин тръгна с лекаря, а Сам се загледа объркано след тях. После сви рамене и се насочи към лекарската стая, за да си вземе кафе и да узнае какво се е случило, докато не беше на работа.

Когато видя Дан — наведен ниско над масата и скрил лице в двете си ръце — моментално всичко ѝ стана ясно. Мислите за Джъстин Грант ѝ се сториха маловажни. Тя седна на един стол до Дан и сложи ръка на рамото му, за да го утеши.

— О, Дан, не... — той обърна бавно глава към нея, като че всяко движение му причиняваше болка и кимна мълчаливо. — Кога? Миналата нощ ли? — усети съчувствие към него и към Били.

Дан поклати глава и каза тихо:

— Не. Поне желанието му се изпълни. Днес сутринта. Малко след изгрев-слънце. Беше светло и суетнята в отделението тъкмо започваше. Знаеш, колко рано понякога се събуждат децата...

— Ти беше ли тук?

Той я погледна с невиждащи очи.

— Да, миналата нощ няхах какво да правя, така че останах при него. Беше му ужасно зле. Спомняш си, нали — беше казал колко печално би било да затвори очи завинаги през нощта. Не исках... мислех си, че ако имаше някой при него...

Сам погледна недоверчиво колегата си.

— Искаш да кажеш, че си прекарал цялата нощ при детето? И съботната нощ също?

Той кимна едва забележимо.

— Родителите му през целия ден бяха при него, а е много уморително да се грижиш за такъв болен. Убедих ги да отидат в един от апартаментите на клиниката и им казах, че ще ги повикам, когато... когато... — Дан спря да говори и за момент се загледа втренчено през прозореца, преди да продължи: — Това беше най-ужасното нещо, което някога съм... Постоянно задремваше над възглавниците си, събуждаше се отново... мисля, че и аз бях заспал за кратко време на стола си. Но след това ненадейно усетих ръката му върху моята и, когато отворих очи, Били каза само: „Мисля, че вече съм готов, Дан“ — Дан отново замлъкна, затвори за малко очи и разтри слепоочията си. — Все още не бях се разсънил, но след това разбрах, какво иска да каже и го попитах, дали трябва да доведе родителите му. Само кимна. Не исках да го оставя сам дори за минута, така че повиках сестрата и я помолих да съобщи на родителите му и да им каже да побързат. Изглежда с последни усилия издържа само докато те дойдат, защото, когато майка му го прегърна, той просто положи глава на рамото ѝ, отвори очи и погледна през прозореца към слънцето. Пое си последен дъх и всичко свърши... Това беше най-спокойната, най-леката... — Дан направи пауза и прошепна като че сам на себе си: — ... и най-ужасната смърт, която някога съм виждал през живота си...

Той мълча дълго, след това поглади с ръка листа хартия, който лежеше пред него на масата.

— Тъкмо пишех доклада.

Сам знаеше какво има предвид. Всеки смъртен случай през седмицата се обсъждаше на съвещание с всички лекари — дори и с тези, които не бяха взели участие в лечението. Всеки, който искаше да каже мнението си за терапевтичните методи спрямо пациента, можеше да го направи — независимо дали позицията му е положителна или

отрицателна. При това нямаше никакви ограничения: дори и най-младите колеги имаха право да се изкажат свободно. Ако се дойдеше до заключението, че някои мерки са предприети нецелесъобразно или, че са били пропуснати, отговорният лекар трябваше да вземе отношение по този въпрос. А ако пък се установеше нещо, което би могло да е от полза на другите колеги, в подобни случаи, резултатите биваха обобщавани в доклада.

За младите медици, които едва отскоро работеха тук, това обсъждане често беше истинско изпитание, от което се и страхуваха. Сам също изпитваше боязън при мисълта, че ще трябва някой ден да застане пред групата лекари, за да изслуша въпросите и коментарите им. Никой не бе застрахован от подобно изпитание. Досега обаче, за щастие, тя не бе загубила нито един от своите пациенти, но все пак беше отскоро в болницата. Само се надяваше, че когато този момент настъпи, никой не би могъл да я упрекне. В това отношение при случая на Дан нямаше никакво съмнение, че ще липсват упреци. Тя се опита да го успокои:

— Дан, не бива да се тревожиш за обсъждането на случая с Били. Никой не би могъл да направи за него повече, отколкото ти... никой!

Той въздъхна, съзнаващ безсилието си.

— Господи, надявам се, че скоро ще дойде денят, когато най-после ще напреднем в познанията си и няма да губим никое от тези деца. Бяха победени толкова много болести. Защо при тази напредваме толкова бавно?

В стаята стана шумно, когато влязоха няколко други лекари. Сам взе от чекмеджето си няколко болнични картона, който трябваше да прегледа и се оттегли в един тих ъгъл. Изведнъж усети, че някой застана пред нея. Сети се кой може да е. Имаше само един човек, чиято близост предизвикваше у нея такива тръпки!

Когато повдигна глава и погледна недружелюбното му лице, направо се смрази. Как беше възможно този мъж да се променя толкова бързо?! Не беше ли се опитал само преди минути да я целуне в асансьора? Защо така безучастно и хладно я наблюдаваше сега?!...

— Д-р Тримейн — започна Джъстин, — знам, че в края на седмицата винаги има твърде много работа, но разпорежданията гласят, че въпреки всичко болничните картони трябва да бъдат напълно

обработени, преди всеки лекар да приключи смяната си. Това означава, че в петък вечер всички отчети трябва съответно да бъдат направени. Няма да допусна някои лекари да пренебрегват тези свои задължения.

Сам нямаше ни най-малка представа защо говореше всичко това точно на нея.

— Направих всичките си отчети — отвърна тя.

Той поклати глава и погледна папката с документи в ръката си, която Сам едва сега забеляза.

— Тук не сте го направила. Изрично ви помолих да обработите особено грижливо този картон. Лекарят, който беше на смяна в края на седмицата, трябваше да се разпореди за едно повторно изследване на кръвта, тъй като нямаше никакви резултати от такъв тест. За щастие, специалистът от лабораторията, който е правил в петък изследването на кръвта точно на тази пациентка, също е имал дежурство през уикенда. Преди да направи новото изследване, отишъл със старите данни при д-р Фергюсън, за да се увери, дали наистина е необходимо едно повторно изследване.

Въпреки че Джъстин говореше с тих глас, на Сам ѝ се струваше, че всеки в стаята чуваше мъмренето и се изчерви. Взе папката. Вече знаеше, без да погледне дори, че тя е на Белинда. Бе сигурна също, че е поставила вътре сведенията за данните от кръвната ѝ картина. Когато обаче прегледа съдържанието на папката, не можа да намери изследването от петък.

Погледна към Джъстин и забеляза зад него Дона Палмър, която изглеждаше задълбочена в някакви книжа, но в действителност се мъчеше да разбере всяка дума от разговора им. В този момент тя хвърли изпитателен поглед на Джъстин Грант. Тържествуващият израз на лицето ѝ бе причина у Сам да се породи някакво лошо предчувствие. „Тя е извадила изследването от папката“.

Сам беше шокирана. Дори не смееше да повярва, че някой би могъл да постъпи така безотговорно. Но със сигурност знаеше, че изследването беше в папката, когато в петък напусна стаята на лекарите. Можеше да се закълне в това. Ако не се касаеше за Белинда Адамс, Сам можеше да предположи, че е сложила сведението погрешно в друга папка. Но то бе на Белинда Адамс и недоверието на бащата на малката ѝ пациентка я караше да действа повече от

акуратно. Знаеше, че в петък вечерта всички документи бяха налице и в комплект.

Но знаеше също, че не може да изобличи Дона Палмър, въпреки че беше свършено сигурна, че тя е извадила изследването от папката.

Сам преглътна с усилие.

— Имам копия от всички мои документи, д-р Грант — каза тя с овладян глас. — По тях ще възстановя изследването.

Той кимна.

— Погрижете се това повече да не се случва — отвърна Джъстин и напусна стаята на лекарите. Сам, в чиито очи блестяха спотаени сълзи, се наведе над болничните картони и само с невероятни усилия на волята си успя да се въздържа да не погледне към Дона Палмър. Ако това не й се бе удало, вероятно щеше да изгуби самообладание и да застави сестрата тук, пред свидетели, да й даде обяснение. Но знаеше, че така не би постигнала нищо. Тя самата не разполагаше с никакви доказателства и Дона Палмър щеше да отрече всичко. Това, което Сам отсега нататък трябваше да стори, беше да счита тази жена за свой враг и да не й дава никаква възможност за подобни подлости.

Настроението й не се оправи и когато отиде при Белинда. Мистър Адамс я посрещна с мрачен поглед.

— Чух, че на Белинда без малко да й направят няколко ненужни изследвания поради нечие недоглеждане, д-р Тримейн.

Не й беше необходимо да пита, откъде има тези сведения. Беше твърдо уверена, че Дона Палмър му е казала. И бе също така сигурна, че мистър Адамс не би издал от кого е бил информиран за неприятния инцидент. Вероятно сестрата го е направила, за да спечели неговата симпатия и лоялност. „Аз обаче мисля, че вие просто трябва да научите, мистър Адамс, въпреки че ще имам неприятности, ако някой разбере, че съм ви казала...“.

Саманта имаше вече опит с този вид интриганти. А може би Дона Палмър бе приложила една още по-ефектна хитрост, разказвайки на висок глас всичко на някоя сестра, при което естествено беше взела мерки мистър Адамс „случайно“ да е наблизо. Така никой не би могъл да я подведе под отговорност, че е нарушила клетвата за пазене на тайна.

Изглежда този ден нямаше да предложи нищо радостно на Саманта и тя беше доволна, че вечерта няма да е дежурна.

По пътя към къщи мисълта за тихото ѝ малко домашно огнище я успокои. С въздишка на облекчение паркира колата пред къщата, отвори боядисаната в бяло врата и, минавайки през антрето, влезе в уютната си дневна. Включи телефонния секретар и се усмихна, когато прозвуча гласа на Тони, който ѝ предлагаше да се срещнат пак. На записа имаше още няколко съобщения от хора, които тя познаваше отскоро. Беше утеха за нея да разбере, че имаше все повече познати в новия град, а може би дори и приятели...

Беше ходила на онова „женско събиране“ и се радваше на следващата среща. Тези жени бяха самоуверени и независими, а темите, които обсъждаха, обхващаха много и различни области. Не всички имаха еднакви възгледи и, тъй като всяка от тях се опитваше да защити своето гледище, винаги, когато се срещаха, ставаше оживен спор. Приеха Сам много дружелюбно и тя обеща следващия път да отиде пак.

Последното съобщение на лентата бе от баща ѝ. Вече настроението ѝ беше много по-добро, отколкото през деня. Избра номера в Чикаго. Беше ѝ хубаво да поговори с баща си, да чуе новините от къщи и да му разкаже за Филадельфия.

След като свърши разговора си с Чикаго, Сам отиде в кухнята да потърси в хладилника нещо за ядене. Обикновено след края на смяната си отскачаше набързо в стола да хапне нещо, но този ден просто не можа да издържи повече в клиниката и си тръгна гладна.

Беше по лятно му горещо и Сам нямаше настроение да готви, така че нарязва в една чиния няколко парчета киви и ги сложи на табличката с чаша изстуден чай. Излезе в малката градинка и се настани на масата, разположена в приятно прохладната сянка на високите дървета. Опъна крака и започна да яде, гледайки как птиците ловят насекоми. Стоеше толкова тихо на стола си, че дори една особено смела катеричка дойде близо до нея. Малко по-късно, обаче побягна с големи подскоци към едно дърво, за да се скрие в хралупата си.

След време Сам се върна в къщата, изми съдовете и погледна програмата на телевизията. Не забеляза нищо, което би гледала с удоволствие, затова се разположи на кушетката и отвори една книга, която отдавна се канеше да прочете. Задълбочи се в сюжета и не забеляза, колко дълго бе седяла над нея. Протегна се, прозявайки се, и

отиде в спалнята. „Колко хубаво е, все пак, да прекараш една спокойна вечер“ — помисли си Саманта. Беше точно това, от което се нуждаеше след такъв напрегнат ден: отдих, който щеше да я подготви за следващия — каквото и да ѝ донесеше той.

VIII

Следващият ден започна многообещаващо. Сутринта ѝ се обади Тони, както вече беше обещал по телефонния секретар.

— Имам билети за мюзикъла „Котки“. Свободна ли си?

— Това трябва да е телепатия! Тази вечер действително съм свободна и тъкмо мислех да телефонирам, за да си резервирам билет!

След края на работното време Саманта чакаше нетърпеливо Тони да пристигне. Денят ѝ в клиниката беше напрегнат. Срещна Джъстин и той се държа с нея повече от хладно. Изглежда, действително беше убеден, че тя пренебрегва задълженията си като лекар, защото този път прегледа особено педантично сведенията ѝ. Е, нека е спокоен! Може би неприятният инцидент си имаше и добри страни, тъй като Джъстин загуби към нея всякакъв интерес от лично естество. „Така е най-добре и ще се радвам, ако е истина“ — си каза Сам. Но болката, която почувства при мисълта, че Джъстин никога няма да я целуне, я изобличи в лъжа към самата нея.

Що се касаеше до работата ѝ, този ден тя не ѝ донесе нищо друго, освен ядове. Получи изследванията от лабораторията, които опровергаха две от предварителните ѝ диагнози. При това се отнасяше за новоприети пациенти, които показваха необичайни симптоми. Сега трябваше да започне всичко отначало и да потърси възможните причини... в случай, че лабораторните изследвания не бяха грешни. При сегашното високо качество на техниката, това не беше много вероятно. На всичко отгоре и мистър Адамс беше станал непоносим. Почувства го, когато след обяд отиде при Белинда. Непрекъснато ѝ противоречеше, избухваше за дреболии и беше разбрал напълно погрешно една забележка в картона на Белинда. Струваше ѝ голямо усилие да се владее и да говори с него спокойно.

Сега обаче се радваше на вечерта, която щеше да ѝ помогне да забрави работата, грижите си и преди всичко Джъстин Грант.

Котките Джеликъл — старият Гъмби, Рум Тум Тъгър и всички техни приятели и неприятели бяха точно това, от което се нуждаеше

сега Сам. Приказките на Елиот от „Практичните котки на стария Посъм“ я бяха очаровали още като малко момиченце, когато баща ѝ за първи път ѝ ги прочете. Това бяха нейните любими приказки за лека нощ и тя винаги си ги слушаше като че за първи път. И сега можеше да си представи променения глас на баща си, имитиращ различните герои, докато тя лежеше замечтана в леглото си и се бореше със съня, който винаги заплашваше да я надвие много рано.

Вечерта изпълни всичките ѝ очаквания и Сам се отдаде напълно на вихреното и чудесно поставено представление.

Чувстваше се пренесена в детството си и изглежда възторгът ѝ заинтересува Тони повече, отколкото самото представление. Той наблюдаваше сменящия се израз на лицето ѝ, когато се навеждаше напред, за да не пропусне нито едно движение на сцената. В края на едно превъзходно танцово изпълнение тя скочи, зааплодира ентузиазно и каза задъхано:

— Усетът за равновесие на един танцьор трябва да бъде абсолютно точен! Да се въртиш през цялото време като пумпал и след това изведнъж да спреш, без нито веднъж да залитнеш!

Тони хвана ръката ѝ и се засмя.

— Само моята любима лекарка може да гледа на танца от такава гледна точка!

Тя се усмихна виновно.

— Съжалявам, не можах да се стърпя. Но ти обещавам — тази вечер повече няма да чуеш нито един медицински коментар!

И Саманта удържа обещанието си. След представлението отидоха да изпият по чашка кафе в „Букбиндърс“.

— Тук посетителите на театъра получават след представлението безплатно кафе — обясни Тони усмихнат. — Малка хитрост, тъй като влезеш ли веднъж в ресторанта, сигурно ще си поръчаш и нещо допълнително. Това, което сервират за ядене просто е съблазнително.

Както предсказа Тони, беше трудно да се устои на предлаганите ястия. Скоро пред нея стоеше препълнено блюдо с превъзходни скариди, а Тони сръчно чупеше черупките на омарите и даваше на Сам от нежното им бяло месо.

Когато много по-късно пътуваха обратно към Честнът Хил с открит гюрюк на колата, тя се облегна назад, за да се любува на нощното небе. В търговския квартал можеше да го види само отчасти

между небостъргачите, но когато напуснаха града и продължиха по „Ист Ривър Драйв“ блещукащите звезди се виждаха ясно. Изглеждаха толкова близко, като че можеш да ги докоснеш с ръка. Луната разпръскваше романтична светлина и Сам изпита задоволство от себе си и от света.

Тя си тананикаше мотивче от мюзикъла, озаглавено „Спомени“. Заглавието му насочи мислите ѝ към онази... онази ужасна, луда, прекрасна нощ с Джъстин в Чикаго. Не, не беше цяла нощ, а само един-единствен час — пълен със страст, който бе прекарала с женен мъж. И този мъж се оказа нейният шеф, който в момента беше всичко друго, но не и убеден в професионалната ѝ добросъвестност. Нямаше дори и намек за „многообещаващото начало на продължителна любовна връзка“. Сам се засмя сухо.

Объркан, Тони я погледна.

— Нещо не е наред ли?

— Не, не, всичко е окей — побърза да го увери тя и се изправи на седалката.

Въпреки че все още не познаваше добре Филадельфия, след известно време забеляза, че Тони не кара по обичайния път към дома ѝ. Но преди още да го попита защо заобикаля, той предугади въпроса ѝ:

— Мисля, че вече е време да се реванширам за миналия път. Отиваме къщи. Съгласна ли си?

За секунда Саманта се ядоса, че не бе поискал съгласието ѝ, но след това тази мисъл ѝ се стори дребнава. Какво значение имаше, къде щяха да седнат на чашка. В края на краищата, би могла да го покани и у дома си за едно питие. Освен това я интересуваше как живееше Тони. Би могло да се узнае много за един човек, съдейки по жилището му.

Сам беше много изненадана, когато малко по-късно влезе в дневната. Знаеше, че притежава собствен дом, но не бе очаквала, че относително новото му жилище ще бъде обзаведено с мебели от тридесетте години. Докато се движеше из хола и оглеждаше вещите, каквито бе виждала само в магазините за Арт Деко, тя се почувства пренесена в други времена. Имаше няколко имитации сред тях, но повечето явно бяха автентични.

Тони потвърди предположението ѝ:

— Колекционирам стари мебели. Започнах, когато леля ми завеща къщата си и мебелировката ѝ. Тя беше вдовица — една от многото жени, загубили съпрузите си през Втората световна война и никога отново не намерили или не искали да намерят друг. Обичаше тези мебели. Бе ги купила през тридесетте години и по-късно не ги замени с по-модерни. Когато отидох да видя какво съм наследил, намерих тези чудесни музейни ценности и трябваше само да ги докарам въкъщи. Продадох дома на леля си — какво друго можех да направя с една къща в Атланта, когато вече живеех и работех във Филадельфия. Но задържах мебелировката. Не бих продал никога дори и една-единствена вещ. Леля ми живееше много усамотено, така че мебелите нямаха дори и драскотинка. Просто да не повярваш!

Сам се огледа и разбра какво имаше предвид.

— Сигурна съм, че търговците на антикварни вещи биха дали всичко, ако можеха поне веднъж да надникнат и разгледат тук!

— И е вярно! Стигна се дотам, че вече премислям, кого да поканя тук. Много от хората, които търгуват със стари мебели, станаха истинска напаст за мен. Нямам нищо против срещу тяхното възхищение. Но да ме увещават настойчиво за продажба... Е, това вече ми действа на нервите. Завистта и алчността мога да понеса само до определена степен.

Той отиде до малък бар, приготви две питиета и подаде една от чашите на Сам.

— Благодаря ти за тази чудесна вечер.

Тя се усмихна.

— О, не, аз трябва да ти благодаря! Беше приказно! Отдавна не съм се забавлявала така. А точно от забавления имах нужда, защото денят ми в отделението беше ужасен.

— Би ли искала да говорим за това? — попита той меко.

— Не, по-добре не! — отвърна малко припряно Сам.

Тони долови тревожната нотка в гласа ѝ и поклати глава:

— Не се притеснявай, не искам непременно да слушам за проблемите ти. Само си мислех, че бих ти помогнал. Мога да намеря дузина други теми, по които с удоволствие бих разговарял с теб.

Той взе празната ѝ чаша, постави я на масата до своята и притегли Сам съвсем близо до себе си.

— Например, колко много те харесвам. Или пък да те попитам, какви чувства изпитваш към мен...

Две последователни свистенета го прекъснаха.

— Какво беше това? — попита объркано Сам.

Тони сви рамене.

— Нямам представа. Ще отида да погледна.

Той я пусна и излезе от дневната.

Върна се след пет минути смутен.

— Сам, надявам се, ще ми повярваш, ако ти кажа, че нямам нищо общо с цялата история. Имам предвид, че не съм го нагласил нарочно.

Тя поклати глава, не разбирайки нищо.

— Каква история и какво е нагласено?

— Сам — започна Тони, чувствайки се видимо неловко, — някакви глупави младежи са спугали гумите на колата ми, а аз имам само една резервна. Това означава, че не ще мога да те закарам вкъщи. И — да си го кажа направо — телефонът ми също не е наред. Вече се обадох от съседите, но чак сутринта ще могат да изпратят някого да отстрани повредата.

Известно време Сам го гледаше недоверчиво, но след това реши, че това не е нагласено преднамерено от Тони. Знаеше също, че може да прекара нощта в жилището му, без той да настоява за нещо, което тя не е съгласна да направи. Устата ѝ трепна в усмивка, а след това се разсмя с пълен глас.

След кратко колебание Тони се присъедини към смеха ѝ.

— Сам, радвам се — каза той, когато и двамата най-после се успокоиха, — че приемаш нещата от комичната им страна. Разбира се, можеш да спиш тук, в леглото ми. Без мен, тъй като ще се преместя на кушетката. Със сигурност ще ми бъде трудно и няма да мога да мигна цяла нощ, когато знам, че в съседната стая лежи една прекрасна жена...

— Убедена съм, че ще се държиш като кавалер! И, ако заемеш на „прекрасната жена“ една прекрасна пижама, тя не би имала нищо против да пренощува у един добър приятел.

Когато половин час по-късно Саманта се намери в леглото на Тони, не можа дълго да заспи. Хиляди мисли кръжаха в главата ѝ. Един добър приятел — точно това беше Тони. И не би могла да изпитва нищо повече към него.

Не беше в състояние да отвърне на чувствата, които Тони изпитваше към нея. И не би било честно да използва тези чувства и да се утешава с тях, когато не можеше да има Джъстин. Тони не беше от мъжете, търсещи повърхностни любовни авантюри.

Също както и Сам. Беше по-различен от Джъстин — мъжът, който я нарани толкова дълбоко.

Тя се бе съпротивлявала срещу мисълта, че е възможно да се влюбиш в някого от пръв поглед — и бе загубила. Ако той беше свободен, тя щеше да поеме инициативата. Беше жена с модерни възгледи и не мислеше, че предприемчивостта трябва да се предоставя само на мъжа. Щеше да използва всичките си възможности, когато видеше, че има изгледи да намери щастието си в живота с него.

Но той не беше свободен.

А възгледите на Сам не бяха достатъчно модерни, за да не обръща внимание на това. Тя не бе готова да разруши един брак или да стане тайна любовница на някого. Да ѝ предстоят безкрайни самотни уикенди, през които любовникът ѝ трябваше да бъде при съпругата си. Не, това не би могла да понесе! Искаше или всичко, или нищо. А в случая с Джъстин ѝ оставаше навярно само последното.

Въпреки пижамата, която Тони ѝ бе дал, побиха я студени тръпки. Дали все пак не би било по-добре да отвърне на чувствата му, вместо да ги пренебрегва? Със сигурност това би му доставило удоволствие. А навярно дори и нещо повече... Чувствата на Тони към нея се задълбочаваха. Това не беше само желание на тялото му да я притежава, да се люби с нея. Тя би могла да го направи щастлив още тази нощ...

Какво всъщност изпитваше към Тони? Наистина, в случая нямаше любов от пръв поглед, но защо трябваше да я очаква? Един път вече ѝ стигаше...

В мислите ѝ отново се прокрадна Джъстин. Саманта се мъчеше отчаяно да измести образа му, опитвайки се да си представи как би било това с Тони. Затвори очи.

... Той я любеше нежно, ласкаво и дори за момент тя загуби усещането, че прави нещо погрешно или неморално...

Чувстваше същото страстно желание, както тогава, в Чикаго. Онова завладяващо усещане, каращо я да губи всякакъв контрол... Той

галеше гърдите ѝ, а върховете им се изправяха и ставаха твърди. Пронизваха я изгарящите тръпки на възбудата.

Въпреки страстта си, той беше внимателен любовник и, когато проникна в нея, тя почувства див възторг, както никога преди в живота си! Движенията му бяха на мъж с опит. Той, знаеше, как да разпали още повече желанието ѝ, което я изгаряше и скоро тя изстена пламенно.

Наслаждавайки се на горещите му докосвания, тя чувстваше желанието му да ѝ дари наслада. Отдаде се цялата на неговите милувки, тръпнеше със затворени очи под неговите отначало бавни, а след това все по-бързи движения, за да стигне най-после заедно с него кулминацията на екстаза.

Едва след като дълго лежах, плътно притиснати един до друг, Саманта отвори очи и видя лицето на... Джъстин...

Стресната, тя скочи в леглото и се втренчи в тъмнината. Дори в представите си се бе любила с Джъстин. Трябва да беше полудяла!

„Да, полудяла по Джъстин Грант. Един мъж, по когото още дълго ще страдаш, въпреки че никога не ти е принадлежал“ — присмя ѝ се един вътрешен глас.

Мина доста време, докато Сам най-после заспа.

На сутринта Сам се събуди от приглушени шумове. Бяха ѝ необходими няколко секунди, докато осъзнае, къде се намира и защо се бе озовала тук. В този момент в стаята влезе Тони с табличка в ръце. Тя с облекчение установи, че присъствието му не ѝ беше неприятно. Бяха като добри приятели.

— Миналата нощ спомена, че днес до обяд не си на работа, така че те оставих да се напиш.

Той постави табличката с чаша портокалов сок, каничка кафе и няколко препечени филийки хляб на нощното шкафче.

— Не бях сигурен, какво закусваш обикновено, така че се опитах да отгатна. Имам и яйца, шунка, ако желаеш... — докато говореше, Тони наля кафе и ѝ подаде чашата.

Сам се усмихна.

— Не, благодаря. Закусвам само с кафе и препечена филия. Сутрин не ям много, освен когато имам съвещание. Тогава се натъпквам, тъй като само господ знае кога отново след това ще мога да хапна.

Тони беше вече облечен и, щом тя свърши да яде, взе табличката от нощното шкафче, за да се оттегли дискретно.

— Банята е на твое разположение — каза ѝ на излизане.

Сам се облече и отиде при него в дневната. Той я погледна усмихнат зад чертожната дъска и я повика при себе си.

— Как намираш тези ескизи? Клиентът иска да реставрира една стара сграда от началото на века. Последните тридесет години е била използвана за пансион.

Докато Сам се вглеждаше в проектите, Тони обгърна рамото ѝ и тя отново установи, че докосването му не предизвиква в нея никакви „възбуждащи“ тръпки, както при Джъстин. Жалко наистина — всичко не би било толкова сложно, ако се бе влюбила в Тони вместо в Джъстин Грант.

— Погледни — гласът му я върна към действителността. — Някога това са били огромни помещения, които по-късно били разделени на многобройни малки стаи. На всеки етаж има баня, а тук долу е кухнята. Ще отстраним пак разделящите стени, за да могат помещенията да станат отново големи, както по-рано. Ще оставим баните на старите им места. Само ще ги преустроим. Кухнята също си е на подходящо място.

Чертежите бяха много прегледни и по-късно, когато Сам видя черно-белите фотоси, които показваха сградата в първоначалния ѝ вид, се възхити. Къщата щеше да стане просто фантастична.

— Между другото, тя принадлежи на един твой колега — каза Тони.

— Така ли? И на кого? — Сам знаеше вече отговора на въпроса си.

— Джъстин Грант. Мисля, че е главен лекар във вашата клиника.

— Да... — отвърна Сам, потънала в мисли и почувства, как гневът се надига в нея. Защо Джъстин трябваше да се появява непрекъснато в живота ѝ? Той сякаш бе навсякъде: тук у Тони, в клиниката... Но най-лошото бе, че я преследваше и нощем в сънищата ѝ.

Сам стисна устни и погледна часовника.

— А сега трябва да тръгвам — каза тя. — Ще трябва все пак да се преоблека за работа.

Тони веднага посегна към якето си.

— Ще те закарам. Заех колата на един любезен съсед — добави той, когато тя го погледна въпросително. — Може би ще искаш да наметнеш нещо върху роклята си. Имам шлифер, който би ти станал...

Неговата тактичност възхити Сам.

Роклята ѝ наистина не изглеждаше твърде официална, но и не беше подходяща да се носи в ранен предобед. А лекия шлифер на Тони не се набиваше в очите. Така нямаше да се притеснява, че всеки може да се досети по облеклото ѝ, че навярно не е прекарал нощта в близост до собствения си гардероб, а в чуждо легло...

Тони закара Сам пред къщата ѝ и я целуна по бузата.

— Бих се радвал, ако някой път се срещнем пак. Обади ми се по телефона, когато имаш време и желание.

Сам отново съжали, че не можеше да се влюби в този мъж. Господи, той изглежда предугаждаше някак си, че тя не бе готова да отвърне на чувствата му... Може би се надяваше, че времето работи в негова полза.

Сам успя да се усмихне.

— Ще ти се обадя, можеш да разчиташ на това! — отвърна тя.

Постоя пред вратата, за да му помахва за сбогом, а после влезе в къщата. Взе един душ и си облече чисто бельо. Закачи шлифера на Тони близо до входната врата — не трябваше да забрави да му го върне, когато го види следващия път. „Следващият път. Кога ли щеше да бъде?“

Докато разтребваше дневната, беше дълбоко замислена.

Не си правеше илюзии за чувствата, които изпитваше към Тони. Той беше чаровен, привлекателен компаньон, добър слушател и изпълнен с разбиране мъж.

Но беше ли това достатъчно за една стабилна връзка?

Или бе по-добре всичко между тях да си остане така, както сега — едно искрено приятелство. Но можеше ли изобщо да съществува това приятелство, когато той изпитваше нещо много повече към нея, отколкото тя към него? Трябваше ли при тези обстоятелства да продължава да се среща с него? Може би само го измъчваше? Сам реши, че трябва непременно да говори с Тони.

Та нали не беше честно от нейна страна да му дава някакви надежди, когато дълбоко в себе си знаеше, че непрекъснато го сравнява — въпреки волята си, с друг мъж?

Този мъж, чието снажно тяло, чието лице и глас я преследваха ден и нощ в мислите ѝ. Този мъж, от чийто поглед само се разтреперваха ръцете ѝ — който събуди у нея такъв копнеж, такава трайна и томителна нега...

IX

Със същото темпо, с каквото задълженията на Сам в клиниката ставаха все по-многобройни, се активизираше и личният ѝ живот. Намери си искрени приятели и приятни познати, с които започна да се среща.

Постепенно опознаваше все повече и Филадельфия. Особено харесваше Фейърмънт парк — сред най-големите в околността. С един от новите си приятели, който имаше връзки в конезавод, правеха дълги излети на кон, като използваха добре поддържаните алеи за езда, прекосявайки целия парк. Дори предприеха и разходка с файтон. От предлаганите навсякъде туристически пътеводители, Саманта се запозна с „Площада на независимостта“ и „Камбаните на свободата“. Фотографира се пред архитектурните забележителности и изпрати няколко от снимките на баща си в Чикаго.

Що се отнася до локалите, които посещаваше, беше много взискателна. Наслаждаваше се на френската кухня в „Ла Бефин“. Атмосферата тук беше толкова автентична, че можеше да си представиш, че си посред Париж. Понякога вечеряше нещо непретенциозно в „Депот“ на „Джърмънтаун авеню“. Веднъж бе приключила със своя спор между двама приятели, кой от двата локала е по-добър, като предложи:

— Просто ще опитам и двата! Вие ще ме придружите, а след това ще говорим пак, окей?

Отбиваше се в „Пен ландинг“, който с удоволствие се посещаваше от много хора през горещите летни нощи, тъй като хладния ветрец, духащ откъм реката, носеше приятна свежест. От там можеше да се отиде направо на палубата на „Духът на Филадельфия“ — на кораба можеше да се хапне, пийне и да се потанцува под открито небе.

Да, така Сам постепенно свикваше с новия град.

Единственото, което не се промени, беше реакцията при срещите ѝ с Джъстин Грант. Сам се радваше, че професията ѝ я ангажира

изцяло и рядко имаше време да размишлява за безнадеждността на любовта си към Джъстин.

Но оставаха мъчителните мигове преди съня, когато в тъмнината и тишината мислите ѝ не я оставяха на спокойствие.

Сам не искаше да обременява приятелите си със своите проблеми.

Тони беше винаги наблизко до нея и, въпреки че никога не я притесняваше, тя знаеше, че очаква решението ѝ. Наистина беше време да говори открито с него, но все отлагаше. Какво ли щеше да стане, ако след разговора Тони повече не поискаше да задържи приятелството ѝ?...

Тук естествено беше и Дан — весел и забавен, особено, когато излизаха заедно в петък вечер.

Дона Палмър беше единствената, която я безпокоеше. Тя беше винаги нащрек и постоянна грижа на Сам.

Така стояха нещата до деня, когато Саманта имаше двойно дежурство от ранно утро, с една дълга почивка следобед и после отново — от шест часа до среднощ.

Не си струваше през почивката да си ходи вкъщи, така че последва примера на повечето от колегите си — взе плувните си принадлежности и прекара следобед край плувния басейн на клиниката.

Наслаждаваше се на хладката и освежаваща вода, преплува няколко пъти басейна и се изтегна на един шезлонг да се попече на слънцето.

Усети върху тялото си някаква сянка, погледна високата фигура до себе си и се изправи. Джъстин клекни до нея.

— А, и ти ли имаш днес двойно дежурство? — погледът му беше топъл и приветлив. — Напоследък рядко имам възможност да говоря с теб — доста е напрегнато в клиниката...

Сам кимна и се опита гласът ѝ да звучи равнодушно, докато поговори с Джъстин за времето. Когато се появи благоприятна възможност, тя „случайно“ погледна часовника си и каза с престорена припряност:

— О, трябва да побързам. Имам да свърша още някои неща, преди да се върна в отделението.

Стори й се, че действително видя в очите на Джъстин нещо като разочарование. Сам преглътна. Защо трябваше именно той да се появи? Ако беше някой друг, тя щеше да си остане тук, да пофлиртува, можеше да се съгласи и насреща...

За нейно учудване изглежда Джъстин сега се опитваше да направи точно това.

— Обмисли ли още веднъж предложението ми? — чу го да казва. — Във връзка с летенето? Какво ще кажеш, ако ми дадеш адреса си. Тогава ще мога да те взема в събота след обяд и ще те закарам до Дойлестаун. Бихме могли с Малибуто да полетим някъде за вечеря — около Балтимор има дяволски хубави омари... опитвала ли си ги?

Гневът се надигна в Сам и накара гласът й да прозвучи студено:

— Не, досега все още не съм ходила там. И, ако трябва да го направя, то със сигурност няма да е с теб!

— Няма никаква причина да се нервираш... вече разбрах!

Сега и той беше бесен. Сам разбра, но твърде късно, че гласът й беше по-силен, отколкото възнамеряваше. Няколкото колеги, лежащи наблизо, ги наблюдаваха любопитно.

Тя обаче в никакъв случай не искаше да отстъпи, да премълчи и да му се извини.

— Добре е, че най-после ще се разберем. Това, което отдавна исках да те питам, е: какво става всъщност с Барбара? Тя също ли те разбира?

Когато видя шокираното му лице, усети нещо като задоволство. „Той навярно си е мислил, че не зная за Барбара. Или още по-лошо, че не ме бърка фактът, че е женен...“

Джъстин Грант пристъпи към нея.

— Какво искаш да кажеш? Защо ми говориш за Барбара?

Сам скочи от шезлонга си и го блъсна с две ръце в гърдите, без да се интересува от „зрителите“ наоколо.

— Това наистина е най-арогантното нещо, което някога съм чувала! Как можа да се осмелиш... как можа само...!

От изненадващото нападение Джъстин залитна и тя ужасена видя, как се подхлъзна на мокрия бордюру на басейна и падна във водата със силен плясък.

Дъхът й спря. Зачака, но само докато Джъстин, дишайки шумно, изплува отново и Саманта се увери, че не беше наранен. След това взе

хавлиената кърпа и малката чанта от шезлонга си и забърза с гордо вдигната глава към кабините за преобличане.

* * *

Сам започна дежурството си със смесени чувства. Не се разкайваше ни най-малко за това, което направи — въпреки че все още не можеше да предвиди последиците.

А те щяха да се стоварят върху нея — в това беше съвсем сигурна.

Една млада лекарка не можеше просто така да блъсне във водата своя шеф и да се измъкне невредима. Особено, когато това се случеше и пред очите на колегите.

Дона Палмър беше сама в стаята на сестрите в отделението, когато Сам влезе, за да се осведоми кой има дежурство. Тържествуващият израз на лицето ѝ даваше да се разбере, че вече е чула, какво се бе случило. Сигурно се радваше на мисълта, че този път Сам ще си има големи неприятности. Тя не спомена нищо за инцидента, давайки си вид на много заета.

Когато Саманта малко по-късно срещна Дан, той ѝ даде недвусмислено да разбере, че не иска да премълчава за случката в басейна. Тъкмо беше отворил уста да каже нещо, но видя Дона Палмър да излиза от една стая. Той замълча, поколеба се, но след това хвана Сам за лакътя — така здраво, че тя едва не извика от болка — и я поведе към малкото помещение за прегледи в края на коридора.

— А сега искам да чуя твоята версия за инцидента при басейна, тъй като на тази, от която вече узнах за него, едва ли мога да вярвам! — избухна Дан сърдито, захлопвайки вратата след себе си. — Вече из цялата клиника се говори. Наистина ли крещя на Грант! Наистина ли го удари и го блъсна в басейна?! Във всеки случай това е, което се разказва, ако все още не си чула.

— Е, съвсем не беше така. Не съм му крещяла. Гласът ми беше може би малко по-висок, но това беше всичко. Не съм го удряла... А и не го блъснах аз в басейна. Той стоеше съвсем близо до бордюра — загуби равновесие, подхлъзна се и... и просто падна долу.

Дан изсвири с уста.

— Господи, твоята версия звучи съвсем невинно! Най-добре е да не вярвам нито на теб, нито на другите. Истината навярно се намира някъде по средата на двете версии. Но сега шегата настрана — как, по дяволите, започна всичко това? Защо го компрометира така пред другите служители на клиниката?

Сам стисна устни и го погледна сърдито.

— Сега остава и да ме упрекваш! Той си получи точно това, което заслужаваше. И, ако все още не е разбрал „посланието“ ми, ще направя живота му ад, направо ад, кълна се!

— Да не си полудяла! — избухна отново Дан. — Говориш за главния си лекар! Не можеш да направиш живота му ад, без да се съобразяваш с последствията. Не ти можеш да му създадеш неприятности, а той на теб!

— Наистина ли? — попита хладно Сам. — Чувал ли си някога за сексуален тормоз или как се наричаше сега?

Известно време Дан я гледа втренчено, без да разбира нищо.

— Това сериозно ли го твърдиш?! — Сам не отговори, а вместо това стисна устни. „И той ми се пише приятел“ — мислеше тя мрачно.

Дан поклати глава, срещайки почти враждебния ѝ поглед.

— Какво имаш против този мъж? Не мисли, че не забелязах, колко странно се държиш, когато е наблизо. Какво ти е направил? — той се замисли. — Не му се сърдиш за онзи случай с Белинда Адамс, нали? Трябваше все пак да каже нещо, щом документите са непълни. Знаеш го!

Сам направи нетърпелив жест.

— Естествено, че знам! Както знам също, че сложих сведението с резултатите от изследването в папката. Точно затова се ядосах — бях упрекната съвсем необосновано, но не го виня. Значи, защо му се сърдя? И за какво?

— Точно това питам. Държете се като скарана любовна двойка. И никой от вас не иска да направи първата крачка.

Сам се стресна, когато Дан оприличи Джъстин и нея на любовна двойка. По дяволите, дали беше избрал случайно сравнението или знаеше нещо... подозираше нещо? А може би Джъстин му е разказал за Чикаго? Не, Сам наистина не го вярваше. Но защо тогава Дан ѝ намекваше за „скарана любовна двойка“. Не е възможно да е усетил искрите, проблясващи във въздуха, когато тя и Джъстин се срещаха? И,

ако все пак знаеше за това, то не са ли го забелязали и другите лекари и сестри?

Гласът на Саманта прозвуча по-остро, отколкото възнамеряваше:

— Той и аз любовна двойка? Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувала! Та аз едва го познавам! А и не искам да го опознавам по-отблизо. Не ме интересуват женкари!

— Женкари ли? — възкликна Дан учудено. — За един и същи мъж ли говорим? Мъжът, който никога повече не погледна друга жена, откакто се запозна с Барбара?

— Колко дълго? Две седмици? Или успя да изтрае цял месец?

Този път Дан я погледна съвсем недоверчиво.

— Да не искаш да кажеш, че Грант е започнал някаква история с друга жена след женитбата си с Барбара?

— Не знам наистина дали е имал или не е имал една или повече истории — отвърна тя раздражено. — Това, което знам обаче е, че се домогва да има... и то с мен!

Така, най-после го каза!

Недоверието на Дан се превърна в изненада или дори в нещо като радост. Сам можеше да си обясни толкова малко тази реакция, колкото и следващите му думи.

— Боже мой, ако той наистина е излязъл от черупката си, то това е най-хубавата новина, която от години съм чувал!

Саманта беше слисана.

— Правилно ли чух? И ти го подкрепяш?

— Защо не?

Не можеше да повярва на ушите си. Дан считаше за съвсем естествено и даже радостно събитие един мъж да извърши прелюбодеяние? Как можа така да се излъже в него?!...

— Ти си също толкова лош, колкото и останалите! — извика тя разочаровано. — Това, което говорят за мъжете, е съвсем вярно — всички са еднакво подли!

— Какво има пък сега? Нищо не схващам! — Дан беше напълно объркан. — Мисля, че трябва да се разберем, вместо да се объркваме още повече. Нещо в нашия разговор не е ясно. Предлагам да започнем от самото начало.

Сам си пое въздух.

— Може би не съм те разбрала за какво ми говориш. Във всеки случай, аз ти говоря за един женен мъж, който се натрапва на жените.

— А аз говоря за Джъстин Грант. Значи говорим за двама различни мъже.

— Не е така! — Сам никога не се бе чувствала толкова ядосана. — Казах ти, че той ми се слага! И Господ ми е свидетел, че не съм го насърчавала за това!

Дан повдигна вежди.

— Какво те смущава, ако мъжете се опитват да флиртуват с теб? Много добре разбирам Джъстин, Сам. Аз също се опитах да се сближа с теб. И, ако не си го забелязала, трябва да си сляпа.

— Но това е нещо друго — ти не си женен.

— И Джъстин Грант също не е женен.

— Той не е... — Сам млъкна наред изречението и очите ѝ се разшириха, когато чу думите на Дан. — Какво означава това? А какво... какво е станало с Барбара? — попита тя напълно объркана.

Дан наблюдава известно време Сам потресено, загубил ума и дума, но след това започна бавно да схваща. Пристъпи към нея и взе ръцете ѝ в своите. Когато заговори, гласът му беше мек.

— Сам, Барбара почина два дни след една автомобилна катастрофа. Това беше преди повече от две години.

Саманта се чувстваше така, като че ли някой я беше ударил в стомаха. Усети как кръвта ѝ се дръпна от лицето ѝ, когато се втренчи в Дан. От гърлото ѝ излезе само шептене.

— Ти... ти сигурен ли си?

— Тя почина в „Мемориал хоспитал“, в която тогава работех. Бях там. И затова съм съвсем сигурен.

Саманта продължаваше да го гледа втренчено с широко отворени очи и Дан ѝ се усмихна почти съчувствено, както ѝ се стори!

— Значи това бил проблемът — чу го тя да казва, като че отдалеко. — Знаела си, че е женен за Барбара, но не си разбрала всичко...

Сам поклати бавно глава.

— Мислех, че е женен. Когато го видях за първи път на онова парти в Чикаго, не носеше венчален пръстен. Но приятелката ми ми обърна внимание върху светлото петно на пръста му. А когато след

това го видях отново тук, той пак го носеше. Помислих... помислих си, че е от онези мъже, които просто го махат, когато им е удобно...

— О, господи, Сам — Дан се разсмя. — Наистина зле познаваш Джъстин Грант! Всеки друг би направил нещо такова, но не и той.

— Но ти! — прекъсна го Сам, тъй като й хрумна нещо. — Имам предвид, че именно ти ми каза, че е посещавал тъста и тъщата си!

— Да, семейството на Барбара. Джъстин все още поддържа добри отношения с тях. Сам, нямам никаква представа, защо онази вечер не е носил пръстена си. Никога не съм го виждал без него. Но, вярвай ми, със сигурност има право да го свали, когато поиска. И никога не би го направил с някакво лошо намерение, в това мога да те уверя. Просто не е в стила му.

Сам имаше чувството, че краката й повече не могат да я държат и се отпусна на един стол.

— О, какво ще си помисли той сега за мен? Как отвратително се държах само, какво ли не му наприказвах!...

Тя разказа на Дан накратко, какво се бе случило край басейна и колко гневно бе реагирала.

— Той... той никога вече не ще ми проговори!...

Дан взе ръката й и кимна окуражаващо.

— Напротив, ще ти прости! Но ти ще трябва да му обясниш всичко.

Сам се чувстваше отвратително. Естествено Дан имаше право — това беше най-малкото, което трябваше да направи. И нямаше да упрекне Джъстин Грант, ако не приемеше извинението й.

Тя се страхуваше от този момент, но се налагаше да говори с Джъстин! И най-добре още утре!

* * *

Съдбата не улесни Сам да осъществи взетото решение.

Група медици от Франция дойде на посещение и през целия ден не се отдели от главния лекар, който лично им показваше клиниката. Джъстин отново не беше сам, когато следобед влезе в лекарската стая.

Той не й даде никаква възможност да говори насаме с него — учтиво, но хладно я представи заедно с другите лекари на френските

колеги и след това напусна помещението, следван от гостите.

По-късно вечерта Сам случайно погледна през прозореца на отделението към парадния вход. Като че мислите ѝ бяха подействали телепатично на Джъстин, тъй като точно в този момент той излизаше от клиниката. С внезапно бурно разтуптяло се сърце, тя го гледаше как приканва френските колеги да се качат в чакащите ги коли.

Дори отгук, отгоре, високата фигура на Джъстин се открояваше сред спътниците му. Беше най-високият от мъжете, най-привлекателният, а усмивката му — най-заразителната. Носеше елегантен костюм и Сам предположи, че отиват на вечеря.

Въпреки твърдото си решение да прогони, колкото се може подалеч от мислите, а и от живота си Джъстин, сега изведнъж ѝ се прииска да узнае къде отива. Във всеки случай, съдейки по облеклото му, мястото щеше да е представително.

Тя вече достатъчно дълго работеше тук, за да се досети към кого трябва да се обърне, за да разбере подробности.

Слезе долу в стола и с чаша кафе и парче сладкиш бавно се насочи, уж случайно, към една от масите.

— Свободно ли е мястото? — попита тя жената, която седеше на нея.

Сали Арнолд — една от най-старите сестри, вдигна поглед и ѝ се усмихна лъчезарно.

— Но, разбира се, д-р Тримейн.

Сам седна и се замисли как би могла да узнае нещо, без да влиза в устата на хората. Нямаше желание да става следващата жертва на одумването на Сали Арнолд.

Хапна от сладкиша, отпи глътка кафе и след това с престорено отвращение направи гримаса.

— Имат вкус на картон и помия — изруга тя, извинявайки се наум на готвачките в кухнята. Сладкишът изобщо не беше лош, а кафето — съвсем сносно. После въздъхна пресилено. — Ах, как бих искала и аз да съм главен лекар. Тогава бих могла сега заедно с нашите чуждестранни гости да се наслаждавам някъде на френски специалитети, вместо да ям този сух сладкиш и да го поливам с рядкото кафе.

Сали веднага с готовност подхвана разговора.

— За какви френски специалитети говорите! Сурова риба и водорасли е по-вероятно — каза тя със задоволство и, когато Сам повдигна въпросително едната си вежда, продължи: — Те са в „Кавабета“. Знаете го, нали, онзи японски ресторант на „Гранд авеню“. Абсолютно не е по моя вкус, но говорят, че бил много аристократичен и безбожно скъп. Лекарите изглеждаха като ято пингвини в черните си костюми.

Саманта понася още известно време мълчаливо потока от думи на Сали, а след това си тръгна също така „случайно“, както бе и дошла. В мислите ѝ постепенно узряваше някакъв план...

Х

На излизане от стола объркаността на Сам беше отстъпила пред трескавия ѝ стремеж да действа. Саманта погледна часовника си. Вечерята по японски обикновено продължаваше доста дълго. Щеше да има достатъчно време да свърши най-важните задачи, за да може да си тръгне малко по-рано за дома си.

Още тази вечер трябваше да изясни отношенията си с Джъстин. В противен случай нямаше да може да заспи през цялата нощ — в това беше сигурна.

Все още не знаеше точно как да започне и какво да направи. Но, ако успееше дори за момент да остане насаме с него, щеше да се опита да му обясни. Това беше всичко, което искаше. Но какво изобщо трябваше да му каже? Нямаше ни най-малка представа, но реши засега да не обръща внимание на този проблем, а да се залови с работата, която ѝ предстоеше да свърши.

Два часа по-късно тя върна и последния картон в картотеката и пъхна химикалката в джоба на мантата си. Стана, протегна се и се прозина.

— Натоварен ден беше, нали, д-р Тримейн? — попита я с разбиране нощната сестра.

— О, не по-тежък от обикновено...

Когато вече излизаше от стаята, телефонът иззвъня след нея и сестрата я извика:

— За вас е д-р...

Сам въздъхна. „Ох, дано да не е спешен случай, не сега!“ Върна се и взе слушалката, която сестрата ѝ подаде, като я закриваше с ръка.

— Не се притеснявайте, не е по служба — прошепна тя, намигвайки. — И има приятен глас! — добави тя и се върна отново към работата си.

— Д-р Тримейн на телефона.

— Ало, Сам! Аз съм — Тони. Надявам се, не те затруднявам, като ти се обаждам в клиниката. Мислех си, че може би свършваш пак

смяната си в десет часа, а съм тук наблизно. Исках да те попитам, дали имаш желание да се срещнем?

Тони!

При цялата тая бъркотия съвсем го бе забравила, но сега, застанала под силните електрически лампи, изведнъж осъзна, че му беше задължена. Не биваше повече да го залъгва. Знаеше, че в следващите минути щеше да срути всички мостове зад себе си, защото, каквото и да станеше, никога не би могла да има любовни отношения с него. Между тях винаги щеше да стои онази висока фигура, а тя не можеше да причини това на Тони. Не беше честно да го кара да чака, макар че някога можеше и да се нуждае от приятелството му. Но какво трябваше да му каже и как?

— Съжалявам, Тони — започна Сам. — Но мисля, че ще трябва да остана още тук. — „По дяволите, това можеше и да не е лъжа“. — Имам да свърша някои неща и ще се радвам, ако бъда готова до полунощ. Би могло даже да се случи и така, че да остана цялата нощ...

Забеляза, че сестрата спря да работи, но не погледна към нея.

— Жалко. А какво ще кажеш за утре вечер? — попита Тони.

Сам се срамуваше, но нямаше връщане назад.

— Не вярвам...

Тони мълча доста дълго, а след това тихо попита:

— Сам, да не би с това да искаш да ми кажеш, че не желаеш да ме виждаш?

— Аз... съжалявам, Тони... — отвърна Саманта, запъвайки се и върна слушалката на сестрата.

Тя я погледна изненадано, но затвори телефона и въздъхна със съжаление.

— А по гласа изглеждаше толкова мил...

— Той наистина е мил — промълви Сам съкрушено, — и в това е проблемът. Твърде мил е, за да бъде нараняван.

Тя слезе с асансьора в съблекалнята на лекарите, окачи мантата си в шкафа и извади чантата си с ключовете за колата.

Малко след това седна зад кормилото и с треперещи ръце завъртя контактния ключ. Пое дълбоко въздух, за да се съсредоточи и напусна паркинга.

Преди да напусне клиниката беше издирила в телефонния указател адреса на японския ресторант и се бе уверила по телефона, че

лекарите действително са там.

Намери без затруднение фрапантната сграда и спря колата си на известно разстояние от нея. Все още нямаше окончателно план и се упрекуваше, че се бе втурнала слепешком насам. Какво трябваше да направи сега? Не можеше просто така да влезе в ресторанта и да заговори Джъстин. А ако го дочакаше да излезе навън, навярно нямаше да бъде сам.

Може би трябваше да го заговори, след като заведе гостите си в хотела.

Колкото повече мислеше, толкова по-безразсъдна ѝ изглеждаше цялата тази работа и вече искаше да се откаже, когато някакво раздвижване около входа на ресторанта привлече вниманието ѝ.

Група мъже излизаха от него и, когато Сам погледна натам, разпозна френските колеги и Джъстин. Той излезе последен през вратата и се спря, говорейки с тях — вероятно в добро настроение. След това Саманта видя, че мъжете се качиха в колите, а Джъстин Грант остана самичък.

Какво ли означаваше това?

Вратите на автомобилите се затвориха и първият вече потегли. Нямаше ли все пак Джъстин да ги съпроводи до хотела?

Той им помаха, след това пресече улицата и едва сега Саманта забеляза мерцедеса му от другата страна до тротоара. Джъстин го отключи и секунди след това вече караше надолу по улицата. Не последва гостите си към хотела, а пое в противоположната посока! Без да се колебае дълго, Сам включи двигателя на колата си и го последва.

Тя се опита да си спомни къде живее. Някой ѝ беше споменал за това веднъж квартал със странното име — „Бринлей Мор“, „Брийн Мор“ или нещо от този сорт. Знаеше и къде щеше да се пренесе скоро да живее — в старата къща, която Тони — точно Тони — трябваше да преустрои за него.

Саманта внимаваше да не изпусне от очи задните светлини на мерцедеса и имаше късмет, че не бе задържана от някой светофар и, че по улицата нямаше голямо движение.

Беше дълго пътуване, но тя разбра, че са близо до целта, когато най-после видя табелката: „Брийн Мауър“.

Малко след това забеляза пред себе си да светват стоповете на мерцедеса и тъкмо забавяше скоростта си, когато Джъстин зави към

някакъв вход.

Саманта спря до тротоара и изключи фаровете си. Видя как вратата на гаража се отвори автоматично и в същия момент цялата къща бе озарена от безброй прожектори.

Беше двуетажна сграда. Около бяло боядисаните прозорци чак до таванския етаж се увиваше бръшлян. Стенни лампи осветяваха тъмното дърво на входната врата. Къщата беше солидна и хубава и вероятно се поддържаше добре. Дали Джъстин нямаше някога да съжالياва, че се е изнесъл оттук? Сам отхвърли ядосано тези мисли. Какво я засягаше това? Пък и в момента тя имаше съвсем други проблеми, върху които трябваше да се съсредоточи.

Джъстин вкара колата в гаража и вратата се затвори. Малко след това угаснаха и външните прожектори.

Светна партерът, после и първият етаж. И така, Джъстин беше у дома си.

Отчаяна, Сам започна да обмисля, какво да прави. Ако искаше да говори с него, трябваше веднага да предприеме нещо, иначе щеше да ѝ се наложи да го вдига от леглото. Той бе имал дълъг и напрегнат ден, а и утре сигурно нямаше да бъде по-различно, затова вероятно не би бодърствал дълго.

Саманта с труд успя да се съвземе и ѝ се наложи да мобилизира цялата си воля, за да слезе от колата и да отиде до вратата на къщата.

Ръката ѝ трепереше, когато я вдигна, за да натисне бутона на звънеца и я отдръпна бързо, чувайки звука му. Притисна силно дланите си една в друга, докато чакаше развълнувано.

Като че ли прекалено бързо се приближиха нечии стъпки. После тихо издрънча предпазната верига. Вратата се отвори, Сам вдигна поглед и видя сърдитото лице на Джъстин.

— Ти! Какво, по дяволите, правиш тук?

Думите му не оставяха никакво съмнение, че не беше „добре дошла“ и Сам понечи да се спаси с бягство в колата си. Но стисна зъби и се застави да стои и да гледа Джъстин решително в очите.

— Бих искала да говоря с теб...

— Утре отново съм на работа. Освен това, всичко, каквото имаше да се казва между нас, навярно вече е казано — той я погледна подозрително, а след това насочи поглед към улицата, за да разбере, дали е сама. — Как разбра, къде живея?

— Карах след теб.

— Карала си след мен?

— Да, още от ресторанта. Чаках те навън и те последвах до тук.

Известно време цареше тишина и за момент Сам нямаше по-съкровено желание от това земята да се разтвори и да я погълне.

— Е — Джъстин беше този, който проговори пръв, — задоволи любопитството си и знаеш къде живеея. Мисля, че вече трябва да си тръгваш.

Тя поклати глава. Тъй като желанието ѝ да потъне в земята не се изпълни, навярно сега беше времето да се изяснят помежду си.

— Но не мога — заяви решително.

— Какво значи това „не мога“? Просто ще се върнеш в колата си и ще си отидеш там, откъдето си дошла!

Саманта вирна нос.

— Смятам, че не мога да си тръгна, без преди това да съм говорила с теб. Без да се извиня и да обясня държанието си вчера следобед.

Изразът на лицето му не стана ни най-малко по-любезен.

— Е, да чуя обяснението ти — каза Джъстин язвително. — В никакъв случай не трябва да го пропусна!

Откачи веригата, покани с неудоволствие Сам вътре и затвори вратата след нея. Натисна някакви бутони, които вероятно бяха на алармената уредба и мина през обширното антре в дневната. Посочи ѝ мълчаливо едно от тапицираните кресла.

Самият той застана пред камината и разкрачил крака и скръстил ръце пред гърдите си, зачака обяснението ѝ.

— Мислех си... бях толкова ядосана, защото си мислех, че си искал само да ме прелъстиш... — Саманта спря да говори и преглътна.

— Страхувам се, че не разбирам съвсем добре. Би ли била така добра, да ми обясниш по-подробно, какво имаш предвид.

Нескритата подигравка на Джъстин и студеният му поглед бяха нещо, което Сам не можеше да понесе. Тя се почувства нещастна.

— Ами... в Чикаго... — по-нататък не можеше да продължи.

— Да, Чикаго! — Джъстин се изсмя. — Питам се, кой кого „прелъсти“ тогава, както казваш ти. Мислех, че беше взаимно привличане. И, по дяволите, това наистина беше взаимно привличане! Никого не съм мамил за нищо. Ти... ти дойде с готовност — той

млъкна за малко. — И бих могъл да се закълна, че изпитваше същото, като мен. След това се срещнахме отново тук и ти се държа, сякаш ти бях направил нещо... — така враждебно и дистанцирано...

— Но това беше само, защото мислех, че си мамил жена си... — Сам спря, когато видя болката в очите му.

— От две години съм вдовец. Нямам никаква жена — отвърна хладно Джъстин.

Саманта кимна и се почувства още по-ужасно от преди — ако това изобщо беше възможно. Пое си дълбоко въздух.

— Едва днес следобед научих... Дан ми каза. До този момент нямах никаква представа... — промълви тя с мъка. Чувстваше как сълзите напиреха в очите ѝ. — Знаеш ли, в Чикаго не носеше венчален пръстен, а когато се срещнахме тук, той беше отново на ръката ти. Дан спомена веднъж, че си посетил тъста и тъща си, а една сестра разправяше при басейна, че била на смяна в деня, когато си се женил. И никой никога не ми каза дори веднъж, че си вдовец!...

— Ти си смятала, мислила си, че съм способен на такова нещо...

Сам кимна със сълзи на очи, преди Джъстин да завърши изречението.

Той я наблюдава известно време мълчаливо и, ако Сам се бе решила да го погледне, щеше да забележи, че погледът му отдавна не беше така строг.

— Имаш право. Не носех пръстена си в Чикаго. Някакво насекомо ухапа пръста ми и го свалих за няколко дни. Затова...

— ... затова си мислех, че си един от онези женкари, които свалят пръстените си, когато отиват на някое парти, за да накарат жените да си мислят, че са „свободни“ — завърши Сам мисълта му.

— Трябва да кажа, че си имала наистина ужасно мнение за мен!

Около устните му вече играеше весела усмивка. Саманта сви рамене, без все още да се осмели да вдигне очи.

— Е да, не можеш да го зная, нали! И, повярвай ми, това е една прастара уловка. Не можеш да си представиш, колко много женени мъже я прилагат!

— Изглежда имаш известен опит...

Сам спусна клепки.

— Господи, не, нямам! Точно затова бях така дълбоко засегната. Просто не разбирах... За мен тогава беше нещо съвсем различно, нещо

чудесно... а ти... Това ме ядоса толкова много, ти дори с една дума не ми обясни...

— Да, достатъчно ядосана, за да ме блъснеш в басейна пред очите на всички колеги!

— Аз... съжалявам... — отвърна Саманта. — Повярвай ми, не го направих нарочно!

— Малко ще ти е трудно да убедиш някого.

— Не искам да убеждавам никого, защото... защото... — най-после Саманта вдигна поглед и не посмя да повярва на това, което прочете в очите на Джъстин. Нежност... и любов? Точно както тогава в Чикаго. Изведнъж намери смелост да продължи изречението си — ... защото те обичам.

Известно време Джъстин я гледаше, като че ли искаше да запечата завинаги образа ѝ в паметта си. След това направи крачка към нея, вдигна я от креслото и я прегърна. Вдъхна уханието на косата ѝ, почувства топлината на кожата ѝ и за момент изпита страх, че само сънува.

— Наистина ли си тук, скъпа? Тук при мен?!

— Да — прошепна само тя, неспособна да възприеме щастието си. Джъстин я беше нарекъл скъпа.

Джъстин я притисна още по-силно към себе си и ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ.

— Колко е хубаво! Вече започнах да се питам, дали онова в Чикаго наистина се случи. При срещата ни в болницата се държеше така, сякаш ме виждаш за първи път в живота си — той се засмя тихо. — Достойнството ми претърпя доста тежък удар.

— Аз, аз не съм забравила Чикаго — Сам го погледна. — Не бих могла никога да го забравя.

Погледът му беше пълен с нежност, а гласът — дрезгав.

— И аз се чувствам така. За мен беше нещо неповторимо. Нещо, което се случва само веднъж в живота.

— А ще ми простиш ли за всичко, което наговорих и направих!

Джъстин вдигна ръка и я помилва нежно по бузата. В очите му имаше дяволит блясък.

— О, все още не знам. Ти се държи много, много лошо. Очерни ме, противоречеше ми и ме компрометира пред много колеги. Ще трябва доста да си помисля, дали мога да ти простя...

При първите му думи сърцето на Сам едва не спря, но след това заби още по-бързо и на лицето ѝ се появи плаха усмивка.

— Какво ще кажеш, ако ти помогна? Може би даже ще ми се отдаде да те накарам да забравиш, какво се случи след партито в Чикаго...

— Ммм, интересно е да се чуе. Въпросът е само, как ще го направиш.

— Съвсем просто, като започнем оттам, откъдето спряхме. В Чикаго имам предвид — Саманта плъзна ръце по хълбоците му, смъкна ципа на панталона му и го привлече към себе си. — И си мисля, че можем да го направим още сега!

— Защо пък да не опитаме. Предложението ти звучи не само чудесно, но усещам, че и дяволски хубаво го реализираш. Заслужава си един опит в името на науката... — почти изстена Джъстин.

Впрочем, едва ли имаше някакви причини от „чисто научен“ характер, които го подтикнаха да вземе Сам на ръце и да я отнесе в спалнята си.

— Сам, има още нещо: какво ще кажеш за идеята ми в най-скоро време и двамата да носим по един венчален пръстен. Може би ще успеем все пак някак си да се споразумеем, дали трябва да бъдат с надписи или не...

Саманта се усмихна в обятията на Джъстин:

— Мисля, че и тя би могла да се експериментира...

И затвори вратата с крак.

Издание:
Лий Патинсън. Саманта
Американска
Първо издание
ИК „Слово“, Велико Търново, 1992
Редактор: Йордан Дачев
ISBN: 954-439-069-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.